M I N I S T E R U L   D E   I N T E R N E

DEPARTAMENTUL SECURITĂŢII STATULUI

Secret

PROBLEMATICA ACTUALĂ A ACŢIUNILOR TERORISTE

Nr. 709

SERVICIUL EDITORIAL ŞI CINEMATOGRAFIC

1 9 8 2

M I N I S T E R U L   D E   I N T E R N E
DEPARTAMENTUL SECURITĂŢII STATULUI

Secret

PROBLEMATICA ACTUALĂ A ACŢIUNILOR TERORISTE

Autori :
Maior TEODOR FILIP
Maior IOAN POTECĂ

Nr. 709

SERVICIUL EDITORIAL ŞI CINEMATOGRAFIC
1 9 8 2

Coordonatorul lucrării: colonel PAUL FIRAN

INTRODUCERE

In ultimii ani, presa internațională, radioul, televiziunea au semnalat tot mai des acte de violență săvîrșite în diferite zone, mai mult ori mai puțin fierbinți, ale lumii. Aproape nu a fost săptămînă în care să nu se producă o răpire a unui diplomat sau om de afaceri, un asasinat în plină stradă, o deturnare de aeronavă ori alte incidente violente, toate în numele unor „cauze politice".

Terorismul și violența au devenit prezențe cotidiene în lumea capitalistă — lume a crizei economice, politice, morale și instituționale —, unde practicile teroriste sînt menite să facă jocul reacțiunii, să lovească în interesele forțelor democratice de pretutindeni.

Terorismul practică „strategia tensiunii", a urii și discordiei naționale și internaționale, în vederea opririi unor procese înnoitoare. Promotorii acestei strategii sînt organizațiile și grupările teroriste cu orientări diferite, dar folosind aceleași practici și metode violente. Pentru dezorientarea opiniei publice și mascarea adevăratelor scopuri, majoritatea acestor organizații și grupări, urmărind, pe de o parte, denigrarea mișcărilor de stînga, a activității revoluționare a forțelor care activează pentru eliberarea socială și națională, iar pe de altă parte, cîștigarea simpatiei unor grupuri de cetățeni neavizați, se autointitulează pompos și tendențios: „Brigăzile roșii", „Armata roșie japoneză", „Vulturii revoluției palestiniene", „Nucleele înarmate proletare", „Brațul revoluției arabe", la aceste exemple putîndu-se adăuga multe altele.

Teroriștii recurg la „motivarea politică" a infracțiunilor pe care le comit prin săvîrșirea actului terorist, căutînd, în felul acesta, să-și atragă simpatia și sprijinul unor categorii din rîndul populației. De asemenea, un grup politic extremist, convins de justețea cauzei sale, recurge la mijloace violente pentru a o susține. S-a ajuns pînă acolo, încît mulți ideologi, puși în slujba terorismului, caută să arate că numai prin teroare se pot obține anumite drepturi: politice, economice sau sociale. În felul acesta, ei încearcă să apară ca „eroi" ai unor acțiuni revendicative, în interesul maselor populare.

Organizațiile și grupările teroriste își îndreaptă atenția cu precădere spre comiterea unor acțiuni de răsunet vizînd: personalități politice, persoane cu responsabilitate în viața social-politică și economică, diplomați și sedii ale unor misiuni diplomatice; magistrați (judecători, procurori, avocați); sedii ale partidelor comuniste, socialiste, ale unor instituții de artă; aeroporturi și aeronave; întreprinderi care prezintă interes din punct de vedere economic etc. În acest mod terorismul are implicații majore asupra ansamblului vieții internaționale, afectează ordinea relațiilor pe plan mondial, activitatea economică și social-politică din diferite state, zdruncinînd stabilitatea relațiilor normale de conviețuire pașnică, a legăturilor diplomatice, culturale și economice, desfășurate în conformitate cu normele și principiile dreptului internațional.

Actele terorismului internațional provoacă moartea nu numai a unor oameni de stat ori reprezentanți diplomatici, ci, tot mai des, și a altor persoane a căror singură vină o constituie rasa, religia sau originea lor națională și, de multe ori, primejduiesc chiar viețile unor martori oculari ai evenimentelor, persoane nevinovate, lipsite complet de apărare.

În înțelegerea formelor, metodelor și procedeelor de acțiune folosite de organizațiile și grupările teroriste, trebuie plecat de la însăși definirea terorii. În dicționare, precum și în diferite lucrări de specialitate, „teroarea" este definită prin: „...frică, spaimă, groază, provocată în mod intenționat prin diferite mijloace de intimidare, de timorare". Indiferent de forma de manifestare a terorismului (de drept comun, social, politic, intern, internațional, direct, indirect etc.), organizațiile și grupările teroriste desfășoară acțiuni violente sau amenință cu violența, pentru a produce groază și a intimida, în vederea atingerii scopului politic, economic, social, revendicativ ori de altă natură.

Elementul material întrebuințat în acțiunea teroristă, exprimat prin formula general acceptată de juriști: „folosirea de mijloace violente sau periculoase care să provoace un pericol comun", îl constituie armele de foc ori albe, munițiile, explozivii (atît clasici, cît și artizanali), precum și substanțele chimice de diferite feluri.

În analizarea terorismului internațional, trebuie să fie înțelese trăsăturile esențiale ce caracterizează acest flagel în etapa actuală, ca: amploarea, mobilitatea, cooperarea, precum și sferele lui de manifestare stabilite pe baza unor criterii.

Mobilurile actelor teroriste pot viza domeniile:

— de drept comun (violența și stările specifice terorii, create prin practicile gangsterilor sau bandelor de tîlhari, pentru realizarea unor interese materiale și financiare ori altor scopuri particulare);

— social (influențarea și inocularea, prin metode violente, a ideilor așa-zise „pozitive" în rîndul unor grupări sociale, în scopul „demonstrării" neviabilității structurilor existente);

— politic (violența îndreptată împotriva unor personalități și grupuri politice considerate „indezirabile", în scopul creării sau amplificării confuziilor, dezordinilor și al slăbirii sistemului organizării statelor).

Aria cuprinderii (și apartenența autorilor) actelor teroriste poate fi:

— național-internă (acte, cu consecințe limitate la interiorul unei singure țări, comise de autohtoni);

— internațională (acte comise, pe teritoriile unui număr nelimitat de țări, de către autori ce aparțin unuia sau mai multor state);

— transnațională (acte comise, în orice loc de pe glob, de către apatrizi).

Formele de bază ale actelor teroriste sînt:

— acțiuni directe (desfășurate prin violență, direct și nemijlocit, pentru realizarea scopului propus, autorii folosind atacul deschis ori amenințarea cu arma);

— acțiuni acoperite (săvîrșite prin violență, cu metode, procedee și mijloace care diminuează la maximum posibilitățile capturării sau nimicirii autorilor);

— acţiuni indirecte — psihologice (comise prin intimidare, influenţare şi ameninţare cu violenţa, autorii lor lansînd zvonuri şi „informaţii" de natură să creeze stări de nesiguranţă, derută şi panică).

Pornindu-se de la amploarea şi diversitatea acţiunilor teroriste, de la pericolul real pe care-l reprezintă acest flagel internaţional pentru pacea şi securitatea popoarelor, se impune cunoaşterea şi analizarea în profunzime a organizării şi pregătirii acţiunilor teroriste, a formelor, metodelor şi procedeelor de bază ale actelor teroriste, a mutaţiilor survenite în evoluţia terorismului internaţional, în scopul desprinderii de concluzii şi învăţăminte pentru activitatea antiteroristă a organelor şi formaţiunilor Ministerului de Interne.

CAPITOLUL I

Organizarea şi pregătirea acţiunilor teroriste

Organizaţiile şi grupările teroriste şi-au creat o structură adecvată, avînd organe de informaţii, planificare, logistice şi operaţionale, baze de antrenament-instrucţie şi, deci, posibilitatea pregătirii şi executării actului terorist. Astfel de organe au misiunea de a organiza şi desfăşura actele preparatorii, pentru ca acţiunile pe care le întreprind să fie minuţios pregătite, să aibă un caracter foarte organizat, în vederea atingerii scopurilor, în condiţiile cînd majoritatea statelor lumii au luat o serie de măsuri pe linia combaterii acestui flagel.

Trebuie avut în vedere şi faptul că înseşi guvernele sau organizaţiile guvernamentale din unele state fie că acordă sprijin material şi politic unor organizaţii teroriste, fie că îşi constituie grupări teroriste chiar în cadrul aparatului de stat.

De multe ori, în spatele organizaţiilor şi grupărilor teroriste stau marii magnaţi ai lumii financiare, economice, iar în unele cazuri, serviciile de spionaj.

Toate acţiunile teroriste se produc pe fondul unor activităţi preparatorii prealabile, şi nu spontane. Executarea unei acţiuni teroriste este un proces complex de organizare, pregătire şi desfăşurare, necesitînd uneori timp îndelungat (4—6 luni sau chiar ani).

Organizarea şi desfăşurarea acţiunilor respective constau în totalitatea activităţilor desfăşurate de organele specializate (planificare, informaţii, logistice, pregătire şi operaţionale) în scopul alegerii obiectivului, culegerii datelor şi informaţiilor despre acesta, întocmirii planului de acţiune şi pregătirii multilaterale a luptătorilor.

Din practica unor organizaţii teroriste rezultă că, înaintea începerii pregătirii unei acţiuni, conducerile acestora îşi pun următoarele întrebări : „Ce obiectiv se vizează ?", „Unde se

aflä acesta ?", „Cind trebuie să se execute acțiunea ?", „Cine va îndeplini actul terorist ?", „Care este scopul urmărit ?" și, la toate acestea, stabilesc răspunsurile concrete și clare. În principal, hotărăsc : forma, metoda și procedeul de acțiune ; locul de desfășurare ; perioada necesară pregătirii, atît a planului și a luptătorilor, cît și a desfășurării actului propriu-zis (toate acestea se execută pe baza unui studiu de detaliu al informațiilor și recunoașterilor). De asemenea, au în vedere persoanele ce pot îndeplini acțiunea, numărul acestora, selecționarea și pregătirea lor și, în final, scopul urmărit : luare de ostatici, deturnări etc.

Principalele etape ale organizării și pregătirii acțiunilor teroriste sînt :

1. Culegerea de informații.

In organizarea, pregătirea și executarea actului terorist, un loc aparte și foarte important îl constituie culegerea de informații și date, studierea aspectelor concrete cu privire la obiectivul vizat și la condițiile favorabile.

Modalitățile culegerii de informații sint specifice fiecărui caz in parte, in funcție de scopul urmărit și particularitățile obiectivului.

In condițiile actuale, culegerea de informații se execută, în majoritatea cazurilor, organizat, avind drept scop obținerea datelor necesare pentru intocmirea planului de acțiune și pregătirea luptătorilor. Acestea se referă la scheme, planșe, fotografii, filme, înregistrări, machete etc., care dau posibilitatea adoptării deciziilor.

Culegerea de informații diferă în funcție de procedeul, metoda sau forma de acțiune :

a) Culegerea de informații generale.

Presupune obținerea de date și materiale cu un conținut din orice domeniu de activitate (militar, statistic, geografic, demografic, topometric etc.), fiind stocate și folosite la nevoie.

b) Culegerea de informații economico-sociale.

Vizează obiective industriale, instituții militare și civile, prin natura lor și a actului terorist preconizat aceste informații putind asigura organizațiilor și grupărilor teroriste procurarea mijloacelor materiale și financiare, munițiilor și explozivilor sau pătrunderea in medii in care vor să creeze panică și derută, teroare (dat fiind numărul mare de persoane din cadrul obiectivelor amintite).

c) Culegerea de informații politice.

Își delimitează sfera de acțiune în rindul grupărilor, partidelor ori oamenilor politici, al membrilor familiilor acestora și chiar în anturajul lor.

Informațiile se culeg : de către membrii organizației sau grupării respective ; prin schimbul de date și materiale între organizații ; prin atragerea la colaborare a persoanelor declasate din țara (zona) vizată ori a adepților organizațiilor și grupărilor teroriste și legăturilor acestora.

În majoritatea situațiilor, culegerea de informații se realizează prin trimiterea în țara vizată a unor emisari, sub diferite acoperiri, ca : turiști, comercianți, marinari, ziariști, persoane supuse la tratament medical, membri ai unor delegații etc. Mai pot fi folosite elemente care au o ședere mai indelungată în țara respectivă : studenți, doctoranzi, unii funcționari ai ambasadelor, diplomați etc.

În culegerea de informații, aceste elemente folosesc diferite metode, ca :

— observarea și studierea directă a obiectivului sau persoanelor vizate ;

— fotografierea, filmarea ;

— pătrunderea în obiectiv, în mod legal, sub pretextul rezolvării anumitor probleme personale sau de serviciu (obținerea unor vize, informații, cumpărarea biletelor de călătorie etc.), urmărind, în felul acesta, problemele care îi interesează ;

— intrarea în legătură cu unii salariați ai obiectivului vizat, in vederea exploatării informative a lor ;

— crearea de legături din rindul altor cetățeni care cunosc ori dețin informații ce îi interesează.

La selecționarea și specializarea emisarilor sau elementelor care culeg informații, se are în vedere ca aceștia : să posede memorie vizuală și capacitatea de a reda amănunțit tot ce au observat ; să se orienteze cu ușurință intr-un centru urban aglomerat. În ultimul timp, pentru a nu trezi suspiciuni organelor de ordine, organizațiile și grupările teroriste își indreaptă atenția spre acele elemente care cunosc limba, portul, obiceiu-

rile şi tradiţiile poporului unde îşi desfăşoară activitatea; să aibă, cît este posibil, înfăţişarea populaţiei din ţara unde acţionează; să se adapteze uşor la mediu şi climă; să cunoască şi să folosească moneda ţării.

Elementele care culeg informaţii, necesare întocmirii planului acţiunii şi, în special, înfăptuirii actului terorist, indiferent de forma atacului preconizat, au în vedere două faze. În prima vizează modalitatea de executare a acţiunii, iar în a doua, posibilităţile de retragere şi dispariţie din zonă.

Datele şi informaţiile despre obiectivul vizat se referă la: dispunerea obiectivului fix, construcţia clădirii, căile pretabile de pătrundere mascată şi posibilităţile de retragere prin înşelare, căile de acces pe care se realizează măsurile de ordine şi control, intensitatea circulaţiei auto şi pietonale pe timp de zi şi noapte (orele de vîrf); compunerea dispozitivului de pază şi apărare, precum şi părţile vulnerabile, armamentul din dotare, sistemul de legătură ale acestuia, ora cînd se execută schimbarea posturilor, valoarea eventualelor rezerve şi dispunerea lor. Interesează în foarte mare măsură dacă se execută controlul persoanelor care solicită intrarea în obiectiv şi cum anume.

Culegerea de informaţii se face concomitent cu studiul psihologiei elementelor din dispozitivul de pază şi apărare, reacţiilor acestora în diferite împrejurări (accidente de circulaţie, aglomerări pietonale, recepţii sau alte activităţi în incinta obiectivului etc.).

În situaţia în care se preconizează un atentat sau o răpire, informaţiile se completează cu date referitoare la itinerarul de deplasare al viitoarei victime, mijloacele folosite pentru deplasare, asigurarea protecţiei apropiate, eventualele schimbări de itinerar, zonele pretabile de acţiune etc. Din practica organizaţiei teroriste autointitulată „Brigăzile roşii" se constată că în structura acesteia există un organism specializat în „industria răpirilor", compus din trei secţii:

— secţia marketing, însărcinată cu stabilirea viitoarelor victime;

— secţia infrastructură, destinată să opereze în domeniul vînzărilor imobiliare, în scopul procurării fondurilor băneşti necesare acţiunilor preconizate;

— secţia acţiune, împărţită la rîndul ei în trei sectoare: primul sector (format din 3—4 persoane) răpeşte şi duce captivii la locul ascunzătorii, al doilea sector este format din „paznici", iar al treilea sector duce tranzacţiile de răscumpărare şi eliberare a ostaticilor (ostaticului).

În cazul că acţiunea vizează deturnarea de aeronave, informaţiile culese se referă la: studierea programului de zbor al aeronavelor companiei vizate, perioadele în care cursele sînt mai intense sau cînd călătoresc anumite oficialităţi, sistemul de organizare (inclusiv dotarea cu armament) pentru asigurarea securităţii pasagerilor şi aeronavelor în zbor şi la escale, mijloacele de transmisiuni, fisurile acestui sistem şi posibilitatea exploatării lor în acţiunile teroriste preconizate etc.

Specialiştii în culegerea de informaţii studiază posibilităţile procurării armamentului, muniţiilor şi explozivilor din ţara vizată (dezarmarea unor cadre militare, sustragerea din depozitele armatei, confecţionările artizanale), la transportul lor fiind folosiţi, de obicei, curieri diplomatici (cînd acţiunea se organizează prin intermediul reprezentanţei diplomatice).

De asemenea, apreciază perioada în care comandoul terorist ar putea să acţioneze asupra obiectivului, ţinînd cont de organizarea anumitor vizite oficiale în ţara respectivă (cînd se adoptă măsuri suplimentare de securitate la majoritatea obiectivelor) şi de anumite perioade ale zilei (cînd se reduc efectivele din dispozitivele de pază şi apărare).

2. Întocmirea planului acţiunii.

După ce unele elemente, special destinate, reuşesc să obţină informaţiile şi datele care le interesează, se înapoiază la bază, unde organele specializate trec la analiza lor amănunţită, iar apoi întocmesc planul acţiunii. Acesta, în general, cuprinde: denumirea actului terorist ori numai codificarea acestuia, scopul urmărit, forma, metoda şi procedeul ce vor fi folosite, misiunea comandoului şi modul de acţiune al fiecărui luptător, misiunea eventualului grup de sprijin, legenda sub care se vor deplasa în ţara vizată, locurile de cazare, locul de adunare pentru recunoaştere şi stabilirea misiunilor în acţiune, modul asigurării armamentului, muniţiilor şi explozivilor, tactica în cazul deconspirării sau capturării unui membru ori a întregului grup, asigurarea conducerii şi legăturii, data declanşării acţiunii etc.

Din studiile şi concluziile trase de către unele organe de specialitate destinate luptei antiteroriste din Occident rezultă că unele organizaţii şi grupări teroriste planifică două variante ale acţiunii : una de bază şi alta de rezervă. În cazul că, din anumite motive, acţiunea de bază nu a reuşit, asupra aceluiaşi obiectiv (persoană) se aplică cea de rezervă.

3. **Pregătirea comandoului.**

În funcţie atît de natura şi importanţa obiectivului vizat, dispunerea acestuia, condiţiile concrete existente în zonă, cît şi de forma sau metoda de acţiune care se va adopta, specialiştii în culegerea de informaţii apreciază numărul (valoarea) membrilor comandoului ce va desfăşura acţiunea.

Din analiza modului de desfăşurare a numeroase acte teroriste ce au avut loc rezultă că membrii executanţi posedă o bună pregătire de luptă şi de acţiune, fiind instruiţi asupra unor metode şi procedee specifice, diversificate.

Organizaţiile şi grupările teroriste dispun de centre de instruire şi antrenament în propria ţară ori în străinătate. Astfel, organizaţiile palestiniene au centre de instruire în Libia, Liban, Siria, Irak, Kuweit, Egipt, precum şi în unele ţări europene. În centrele de instruire palestiniene, ca urmare a legăturilor create între organizaţiile şi grupările teroriste, în ultimii ani se pregătesc şi elemente ale „Armatei roşii japoneze", precum şi alţi terorişti din Turcia, Italia, Irlanda de Nord, America Latină etc.

S-a stabilit că a funcţionat o „şcoală clandestină" într-una din suburbiile pariziene, unde au fost instruiţi în cursuri rapide de cîte 8 zile terorişti din R.F.G. şi alte ţări. Cursurile se ţineau în clădirile unor instituţii bisericeşti şi erau conduse de instructori care se prezentau sub nume conspirative.

Pentru instruire şi antrenament la unele categorii de pregătire, elementele teroriste folosesc şi sistemul încadrării în cluburi sportive pe ramuri de tir, karate, judo etc.

Pregătirea, cuprinzînd o parte generală şi una specială, este condusă de instructori specializaţi.

a) **Pregătirea generală.**

Această parte a pregătirii pune accent pe îndoctrinarea politică a elementelor teroriste şi urmăreşte însuşirea de către

ele a concepţiei ideologice a organizaţiei respective, formarea ataşamentului şi convingerii lor faţă de scopurile şi mijloacele adoptate de ea şi conducătorii ei.

În procesul îndoctrinării elementelor teroriste sînt folosite unele lucrări, ca :

— „Războiul meu", scris de Adolf Hitler ;

— „Maximele lui Mussolini" sau „Jurnalul de carceră" al legionarului Corneliu Zelea Codreanu ;

— „Minimanualul principiilor guerilei orăşeneşti", scris de Carlos Marighela ;

— lucrări ale unor ideologi burghezi care propovăduiesc crima şi violenţa ca principale mijloace de luptă împotriva societăţii existente ;

— citate ale clasicilor marxism-leninismului (trunchiate, interpretate tendenţios).

Unele organizaţii teroriste, aşa cum sînt cele din Irlanda de Nord, India, în îndoctrinarea membrilor lor, se bazează pe precepte religioase, un exemplu concret fiind şi „Fraţii musulmani". Se cunoaşte că unii arabi, înainte de comiterea unor acţiuni teroriste, depun jurămîntul pe „Coran".

Îndoctrinarea urmăreşte, deci, pregătirea psihico-morală a elementelor teroriste, determinîndu-le să acţioneze cu hotărîre, de multe ori cu fanatism, fapt ce dă o periculozitate deosebită actelor pe care le întreprind.

Nu se poate însă absolutiza îndoctrinarea tuturor membrilor executanţi. Sînt situaţii în care organizaţiile şi grupările teroriste, pentru executarea unor atentate, recurg la serviciile unor elemente infractoare, aventuriere (aşa-zişii „criminali de profesie"), acestea acţionînd numai sub imperiul banului.

Pregătirea generală insistă şi pe cunoaşterea teoretică şi mînuirea diferitelor arme de foc (pistoale, automate, arme cu lunetă şi arme cu ascunzător de flăcări etc.), pe formarea deprinderilor în executarea focului rapid şi cu precizie, cunoaşterea şi folosirea explozivilor clasici şi improvizaţi, pregătirea fizică şi problemele topografice.

Este semnificativă, în acest sens, asasinarea, la 8 iunie 1976, a procurorului general al Genovei, Francesco Coco, şi a doi carabinieri din garda personală, pusă la cale de organizaţia teroristă italiană autointitulată „Brigăzile roşii". Analiza acestui caz a scos în evidenţă modul în care a fost executat

focul și precizia impresionantă a trăgătorilor. Cele trei victime au fost repartizate cîte una de fiecare terorist : toate cele 31 de lovituri trase (s-au folosit arme automate) au lovit victimele numai în partea de sus a corpului, acțiunea durînd doar un minut.

Se constată o diversificare pe specialități a elementelor teroriste, în funcție de forma de acțiune, specificul și particularitățile misiunilor ce urmează a le executa.

Luptătorii care se specializează în operațiuni de distrugeri-diversiune execută pregătirea în problemele practice de cunoaștere și folosire a explozivilor clasici și improvizați. Un accent deosebit se pune pe perfecționarea deprinderilor în confecționarea explozivilor și dispozitivelor cu ajutorul materialelor improvizate, ușor de procurat, cu volum mic și putere mare de distrugere, și pe cunoașterea procedeelor și modalităților de aducere a acestora la obiectiv, modul de plasare și legendei ce o vor folosi în diferite împrejurări. În ultimul timp, se remarcă folosirea, cu precădere, a explozivilor ce sînt asamblați chiar la locul acțiunii.

Cei ce se specializează în deturnări de aeronave, nave sau mijloace de transport terestru, trebuie să cunoască caracteristicile mijloacelor respective, itinerarele și orele de deplasare, modalitățile de pătrundere prin sistemul de pază și apărare al aerogărilor și porturilor, pentru a folosi fisurile din aceste dispozitive.

Specialiștii în răpiri de persoane și sechestrări, pe lîngă pregătirea fizică specifică (stăpînirea procedeelor de imobilizare, strangulare și transport), trebuie să cunoască formele, metodele și procedeele de organizare și executare a ambuscadelor și altor forme de luptă, care să asigure reușita acțiunii într-un timp foarte scurt (30—60 secunde) și fără folosirea armelor de foc.

Tot în cadrul pregătiri generale, elementele teroriste sînt instruite în lupta corp la corp, pentru însușirea unor procedee de atac și apărare fără arme, cum sînt : karate, judo, jiu-jitsu, aikido, sau cu folosirea de boxuri, pumnale, diferite obiecte.

De asemenea, această fază a pregătirii urmărește și învățarea de către persoanele amintite a conducerii auto și procedeelor de deghizare, precum și crearea la ele a unui înalt simț de orientare.

b) **Pregătirea specială.**

Această parte a pregătirii se referă la înțelegerea concepției acțiunii, a actului imediat următor, pentru care luptătorul respectiv a fost selecționat, de regulă, trebuind să-i asigure însușirea unei noi identități și a legendei stabilite în sensul respectiv, antrenarea lui în condițiile reale, prin adoptarea formei, metodei și procedeului preconizate.

Pentru pregătirea specială se folosesc schițe, machete sau fotografii privind locul acțiunii, se stabilește modul de desfășurare a acesteia în detaliu, pentru ca fiecare membru al comandoului să știe precis ce are de făcut.

Din analiza desfășurării mai multor acte teroriste a rezultat că autorii lor cunoșteau cu precizie o serie de date cu privire la obiectivul asupra căruia au acționat, împrejurimile, căile de acces, dispunerea încăperilor sale, obiceiurile și deplasările persoanelor vizate, iar fiecare element al comandoului a acționat cu exactitate, uneori fără să aștepte dispoziții de la șeful grupului, toate acestea asigurîndu-le reușita acțiunilor în timp scurt.

Atît pregătirea generală, cît și cea specială vizează, de asemenea, disciplinizarea membrilor grupului în executarea necondiționată, cu hotărîre și chiar prin sacrificiu a acțiunilor preconizate. Astfel, elementele care acționează în comandouri aparținînd organizațiilor sau grupărilor teroriste arabe, japoneze etc. sînt educate în spiritul luptei pînă la sacrificiul suprem, indiferent de șansele de retragere pe care le oferă acțiunea.

Tinerilor palestinieni, spre exemplu, încă de la recrutarea lor în organizațiile teroriste li se spune că „ei sînt pentru sacrificiu și trebuie să lupte pînă la moarte". Cu privire la aceasta, unul dintre conducătorii lui „Septembrie negru" a declarat : „...chiar dacă membrii noștri ar trebui să moară toți, combătîndu-i pe israelieni, noi nu vom da înapoi. La München, comandoul nostru știa că nu va scăpa cu viață, totuși nu a dat înapoi". Pentru întărirea acestor concepții, membrii comandourilor care și-au pierdut viața în timpul unor acțiuni au fost declarați „martiri" sau „eroi", numele lor fiind dat unor comandouri și unor celule ale organizațiilor.

Concomitent cu pregătirea comandoului, se asigură condițiile materiale (procurarea sau confecționarea documentelor de identitate și de călătorie, conform legendei), mijloacele de

deplasare (cînd este cazul), transportul în țara vizată a armamentului, munițiilor și explozivilor, machiajul (chiar unele operații estetice) etc.

Activitatea de pregătire presupune o muncă meticuloasă și temeinică, mergînd pînă la cele mai mici detalii care pot influența negativ sau pozitiv reușita acțiunii preconizate.

4. Deplasarea comandoului în țara vizată.

Deplasarea membrilor comandoului în țara vizată se execută, de regulă, individual și sub acoperirea „legală" de turist comerciant, student etc. După sosirea grupului în țară, se are în vedere timpul necesar acomodării și executării recunoașterii individuale a obiectivului sub o acoperire oarecare, ca și o perioadă de 4—6 zile, în care cei amintiți stau ascunși în diferite locuri. Cazarea se stabilește separat pentru fiecare terorist, în funcție de legenda folosită la pătrunderea în țară.

5. Executarea recunoașterilor și precizarea misiunilor.

La data și locul stabilite din timp, membrii comandoului se întîlnesc pentru executarea recunoașterii propriu-zise și precizarea misiunilor pe obiectiv.

Foarte frecvente au fost situațiile cînd s-a folosit o casă particulară închiriată sau locuința unui rezident, agent (dispusă uneori în apropierea obiectivului vizat și oferind posibilități de observare, recunoaștere, stabilire a misiunilor) și chiar domiciliul elementelor de sprijin pe timpul declanșării acțiunii.

Pe baza celor stabilite la recunoaștere, a condițiilor concrete de la obiectivul vizat și în funcție de activitatea forțelor de ordine, în timp și spațiu, de forma lor de luptă, șeful comandoului terorist are latitudinea să-și aleagă metoda, procedeul și modul de acțiune.

CAPITOLUL II

Formele, metodele și procedeele de bază ale actelor teroriste

Din analiza cazuisticii acțiunilor teroriste internaționale se constată că în concepția organizațiilor și grupărilor teroriste care acționează în acest sens există preocuparea pentru forme, metode și procedee îndreptate, în esență, asupra persoanelor, chiar dacă vizează la început obiective fixe (ambasade, domicilii, agenții, hoteluri, săli de spectacole, lăcașuri de cult etc.) sau în mișcare (aeronave, nave, mijloace de circulație rutieră, feroviară etc.).

Pentru a se înțelege mai bine formele, metodele și procedeele folosite de organizațiile și grupările teroriste, atît în pregătirea actului, cît și în comiterea lui, trebuie să fie cunoscute și analizate scopurile pe care le urmăresc.

Mobilurile actelor teroriste variază de la caz la caz, sînt foarte complexe și pot fi încadrate, în principal, în următoarele categorii :

— *Dedicarea unui țel politic*, considerat ca o obligație față de înaintași și urmași. Astfel, țelul fedainilor este obținerea ajutorului internațional pentru soluționarea problemei palestiniene. Făcînd cunoscut acest țel în lumea arabă, fedainii au primit ajutoare materiale și morale din partea țărilor arabe și a unor țări musulmane.

— *Atragerea atenției opiniei publice față de un țel anume sau asupra necesității rezolvării unor situații conflictuale din diferite țări ori zone ale lumii*. În unele acțiuni, elementele teroriste dau dovadă de hotărîre și devotament care pot influența, sub o formă sau alta, opinia publică, forța principală căreia i se adresează terorismul din punct de vedere propagandistic.

— *Subminarea autorității regimurilor politice din unele țări.* Acest mobil poate fi atins prin crearea unei stări de încordare internă, nesiguranță, incertitudine, haos economic și slăbirea aparatului de stat.

> Acțiunile teroriste ale unor arabi îndreptate împotriva companiei de transporturi aeriene „EL-AL" au avut drept scop, pe de o parte, reducerea numărului de turiști și al altor categorii de persoane care călătoresc din diferite țări în Israel și, pe de altă parte, provocarea guvernului israelian la luarea de măsuri împotriva unor organizații arabe, determinînd astfel reacții favorabile terorismului din partea opiniei publice.

— *Eliberarea unor compatrioți deținuți în închisori* în diferite state.

— *Obținerea unor sume de bani,* necesare cumpărării de armament și muniții și finanțării viitoarelor acțiuni.

— *Atingerea unor scopuri naționale, etnice sau de „revoluționare politică a lumii".* În această direcție, din anul 1968, se observă o dezvoltare „progresivă" a terorismului internațional.

— *Intimidarea și influențarea poziției unor personalități, organisme sau guverne în soluționarea unor probleme social-politice, economice etc.*

— *Răzbunarea față de unele personalități sau guverne* pentru măsurile luate anterior, care au lezat interesele organizațiilor teroriste.

Formele, metodele și procedeele de bază ale actelor teroriste sînt :

A. ACȚIUNILE DIRECTE

Acțiunea directă este forma de bază a actelor executate de elementele teroriste și constă în atacul deschis, armat, sau amenințarea cu arma asupra obiectivului vizat, în scopul ocupării acestuia și luării de ostatici, distrugerii, capturării, nimicirii, răpirii unor persoane ori creării de panică, derută, frică

și groază în rîndul personalului obiectivului (al populației din zonă).

Pentru executarea acțiunilor directe, elementele teroriste adoptă un dispozitiv de luptă, de regulă, cuprinzînd :

— echipa (grupul) de alarmare și conducere, cu misiunea să dea ordin de începere a acțiunii, după primirea semnalului de la elementul înaintat. Ea se situează în apropierea obiectivului, într-un loc dinainte ales, care să poată asigura observarea și conducerea întregii acțiuni ;

— echipa (grupul) de protecție, cu sarcina de a sprijini cu foc asaltul echipei (grupului) de atac și, eventual, a asigura retragerea membrilor comandoului după îndeplinirea misiunii ;

— echipa (grupul) de atac, cu misiunea de a acționa pe una sau mai multe direcții asupra obiectivului.

În cazul în care comandoul este mai puțin numeros (ca o regulă în majoritatea actelor teroriste), se stabilesc misiuni concrete fiecărui luptător, astfel :

— șeful echipei (grupului) conduce acțiunea, dă semnalul începerii ei și duce tratativele (negocierile) cu organele de ordine ;

— unul-doi membri ajută și asigură desfășurarea acțiunii ;

— doi-trei membri atacă pe direcția cea mai favorabilă sau lovesc obiectivul în partea cea mai sensibilă, pentru a asigura în totalitate succesul.

METODELE ȘI PROCEDEELE FOLOSITE ÎN ACȚIUNILE DIRECTE

Metodele și procedeele folosite în acțiunile directe (variate, des schimbătoare, în funcție de natura obiectivului vizat, posibilitățile de acțiune, scopul imediat urmărit etc.) sînt :

1. Acțiunea (atentatul) asupra personalităților.

Este una din principalele metode folosite de elementele teroriste în acțiuni și se adoptă în scopul suprimării fizice a unor personalități marcante ale vieții politice, economice și sociale, care, prin activitatea lor, au lezat interesele organizațiilor sau grupărilor teroriste. Prin înlăturarea acestora se produce groază și nesiguranță în rîndul populației, perturbare a activităților de stat, haos și dezordine.

Gama victimelor organizațiilor și grupărilor teroriste este foarte variată : șefi de state, diplomați, înalți demnitari și personalități politice, oameni de afaceri, magistrați, comandanți de arme și polițiști, personalități influente din comerț și industrie etc.

Asasinatul este forma cea mai odioasă a actului terorist îndreptat împotriva personalităților. În plus, pentru teroriști contează foarte mult valoarea de „exemplu" pe care o poate avea comiterea unui asasinat. În acest sens, este exemplificativ cazul șefului grupării antiteroriste regionale din Genova, Antonio Esposito, care a fost asasinat în autobuz. Deși era mult mai simplu să fie „executat" în stradă, totuși teroriștii urmăreau „să arate cadavrul, să-l expună".

Răpirea de persoane cu forța este făcută premeditat, în scopul amenințării unei grupări politice, economice ori sociale, a guvernului sau autorităților, cărora li se impune remedierea unor condiții de ordin politic, juridic, material, ce au „afectat" interesele organizației teroriste, cercurilor reacționare ori serviciilor reprezentate de elementele implicate în acțiunea respectivă.

Sechestrarea de persoane sau *luarea de ostatici* este acțiunea de atentat la integritatea fizică ori morală, desfășurată, prin reținerea cu forța a așa-zișilor adversari marcanți, pentru a determina autoritățile să accepte condițiile impuse, inclusiv prețul de răscumpărare în bani.

Prețul de răscumpărare al ostaticilor este în continuă creștere : înainte de 1972, nici un grup terorist nu a cerut ca preț de răscumpărare un milion de dolari. De atunci, această sumă a fost depășită în multe cazuri, printre care :

— pentru răscumpărarea lui Aldo Moro, s-a cerut, printre altele, un miliard de lire ;

— răscumpărarea directorului unei corporații argentiniene a fost făcută în schimbul sumei de 61 milioane dolari ;

— pentru răscumpărarea directorului unei firme comerciale din Austria, s-au cerut 22 milioane dolari ;

— pentru răscumpărarea ostaticilor de la ambasada Republicii Dominicane din Bogota (Columbia), s-au cerut, printre altele, 50 milioane dolari.

PROCEDEELE FOLOSITE ÎN ACȚIUNEA (ATENTATUL) ASUPRA PERSONALITĂȚILOR

a) Atacul armat în forță.

Este un procedeu de luptă ce se execută rapid și prin surprindere și constă în realizarea unui dispozitiv suplu și mobil de acțiune, în scopul capturării sau nimicirii persoanei vizate și, ulterior, al retragerii și dispariției din zona respectivă.

În multe situații, atacul armat în forță poate căpăta aspectul de ambuscadă, ce se realizează într-un loc favorabil, dinainte ales și cu posibilități de dispariție din zona acțiunii. Grupul terorist care acționează poate depăși 5—7 membri.

În cadrul acestui procedeu, se pot adopta diferite variante, dintre care prezentăm două :

— *Derutarea organelor de poliție*, concomitent cu îndepărtarea posibililor martori și amplificarea panicii create.

În acest sens, pregătirea și înfăptuirea răpirii lui Aldo Moro este edificatoare, pentru reușita acțiunii „Brigăzile roșii" acordînd atenție celor mai mici amănunte, astfel :

— Derutarea organelor de poliție, atît înaintea răpirii, cît și după efectuarea acțiunii. În principalele puncte de acces în zonă, îndeosebi la intersecții, s-au organizat blocări ale traficului rutier, prin „defectarea" unor autovehicule, s-au tăiat legăturile telefonice, s-a procedat la dispersarea echipajelor operative ale poliției în alte zone ale orașului, prin lansarea a peste 20 apeluri telefonice sesizînd iminența unor explozii cu bombe. Aceste acțiuni au fost astfel concepute, încît să atingă două obiective majore : să rețină un număr cît mai mare de forțe de intervenție la distanță de locul săvîrșirii răpirii și să împiedice transportul cu rapiditate al rezervelor în sprijinul membrilor gărzii personale a lui Aldo Moro.

— Îndepărtarea posibililor martori. Deoarece, zi de zi, la locul ales pentru desfășurarea acțiunii teroriste, era prezent un vînzător de flori, în dimineața zilei de 16 martie 1978, complici ai răpitorilor au tăiat la locul de parcare de la domiciliu cauciucurile autoturismului acestuia, spre a-l împiedica să se deplaseze în perimetrul respectiv.

— Alegerea unor mijloace adecvate acțiunii organizate, pentru realizarea apropierii de obiectiv, fără a atrage atenția. Prezența teroriștilor lîngă automobilul lui Aldo Moro a fost considerată un lucru firesc, întrucît au fost îmbrăcați în uniforme ale companiei aviatice „Alitalia" (pe strada respectivă locuiesc mai mulți piloți și stewardese), au purtat peruci și mustăți false și au simulat că vor să dea ajutor persoanelor dintr-o mașină, care, rămînînd în „pană", blocase circulația. De asemenea, teroriștii au derutat pe cei aflați acolo, făcînd aprecieri că „defecțiunea" ar fi rezultatul unui vechi accident de circulație.

— Amplificarea panicii create. Simultan cu cei ce acționau pentru răpirea lui Aldo Moro, un alt grup a tras focuri de armă asupra ferestrelor imobilelor din imediata apropiere, în scopul prevenirii unei riposte declanșate prin surprindere din aceste clădiri și înlăturării oricăror martori ocazionali care, urmărind nestingheriți desfășurarea acțiunii, ar fi putut da relații amănunțite poliției în legătură cu autorii răpirii.

— *Blocarea circulației, concomitent cu atacul armat.* Este un procedeu des folosit de elementele teroriste.

La 5 septembrie 1977, a fost răpit Hanns Martin Schleyer, șef al Patronatului vest-german și consilier guvernamental în domeniul economic. Redăm pe scurt filmul acțiunii :

La ora 17,15, Hanns Martin Schleyer a ieșit, ca de obicei, din biroul său din Köln, a urcat într-un automobil „Mercedes" condus de șoferul său, fiind precedat de un alt „Mercedes" din escortă. La ora 17,29, convoiul a fost silit să oprească la o intersecție, deoarece drumul era blocat de un „Mercedes" gol și de un cărucior de copil, împins intenționat pe partea carosabilă a străzii. Dintr-un microbuz „Volkswagen" a sărit cinci teroriști, între care era o femeie. Ei au deschis focul, ucigînd șoferul lui Schleyer și trei polițiști din escortă. În confuzia generală creată, șeful Patronatului vest-german a fost împins în microbuzul amintit, care, imediat, a plecat în viteză. Ulterior, la 19 octombrie 1977, cadavrul său a fost găsit în interiorul unui automobil „Audi"-100, înmatriculat în R.F.G., care staționa în strada Charles Pegny, în cartierul rezidențial din Mulhouse (Franța).

Analiza ulterioară a acestei acțiuni a scos în evidență faptul că la locul răpirii s-au aflat cel puțin 15 persoane cu roluri bine determinate în desfășurarea actului terorist. Teroriștii au cunoscut traseele automobilelor lui Schleyer, deși, din considerente de securitate, itinerarul său nu era întotdeauna același. Totodată, ei, știind poziția exactă a persoanelor din mașini, au deschis imediat focul asupra tuturor însoțitorilor și au reușit să-l ferească pe Schleyer.

Spre a observa mișcările convoiului lui Schleyer prin Köln, s-au utilizat mai multe autoturisme, membrii comandoului comunicînd prin radio.

După răpire, pentru îngreuierea urmăririi, teroriștii au folosit 13 mașini intermediare pe care le-au părăsit pe drum, transferîndu-se mereu în alte automobile, pregătite dinainte, cu care au dispărut.

b) Atacul armat izolat.

Este un procedeu al unor elemente teroriste mai puțin numeroase (unul-doi indivizi), folosit în scopul asasinării, răpirii sau sechestrării unei personalități.

c) Acțiunea armată specială.

Este un procedeu ce se adoptă, pe baza unor date și informații sigure despre persoana vizată, mijlocul de locomoție folosit, și constă în asasinarea ori răpirea acesteia, luîndu-se toate măsurile de conspirativitate și dispariție din cîmpul acțiunii, fără alertarea, în acel moment sau ulterior, a forțelor de ordine.

De regulă, în această acțiune se folosesc armele de foc cu amortizor de zgomot, armele albe, otrăvurile sau substanțele tranchilizante. Elementele teroriste creează legende viabile pentru a pătrunde în locul unde se află persoana vizată, înlătură urmele de la locul faptei și lasă indicii pentru canalizarea pe alte piste decît cele reale a organelor de ordine.

Cînd acționează direct pentru suprimarea fizică a victimelor, la urcarea sau coborîrea acestora din autoturisme, la intrarea ori ieșirea lor din locuințe etc., elementele teroriste comit acțiunile din autoturisme în mișcare, se strecoară în rîndul pietonilor sau al vizitatorilor și, după comiterea atentatelor, dispar din zonă (de cele mai multe ori cu ajutorul complicilor).

> În ziua de 3 aprilie 1979, a fost asasinat cu focuri de armă, de către doi necunoscuți, ambasadorul Angliei în Olanda. Cei doi necunoscuți — după toate indiciile, membri ai „Armatei republicane irlandeze" — au pătruns în curtea reședinței, trăgînd focuri de armă asupra ambasadorului, imediat după urcarea acestuia în automobilul său. Rănit grav, diplomatul britanic a decedat la spital.

> La Madrid, la 4 iunie 1980, doi polițiști au fost asasinați de doi teroriști care au utilizat pentru acțiunea lor criminală un taximetru furat.

> Lt. col. Roger Vergaro, directorul școlii serviciilor de informații ale armatei chiliene, a fost asasinat în plină stradă, la Santiago, cu mai multe rafale de pistol-mitralieră, de către un comando terorist. Teroriștii erau deghizați în lucrători ai Companiei naționale de electricitate. Autoturismul ofițerului chilian a luat foc.

În cîteva rînduri, teroriștii s-au introdus printre demonstranți (care manifestau împotriva terorismului sau pentru diferite alte scopuri) pentru a trage asupra polițiștilor. Tot în acest scop, elementele teroriste au folosit telefonul, anunțînd accidente rutiere imaginare, și au realizat ambuscade.

În Irlanda de Nord, teroriștii ce aparțin de „Armata irlandeză de eliberare" au folosit uniforme de ofițeri de poliție, au pus numere de înmatriculare ale poliției pe autovehiculele proprii, realizînd surprinderea necesară reușitei acțiunii.

Unele elemente teroriste, îndoctrinate și fanatizate în ultimul grad, s-au sinucis în acțiunea pentru asasinarea victimelor.

> La 27 aprilie 1980, asupra șefului statului irakian a fost comis un atentat. În timp ce acesta aștepta la aeroportul din Bagdad pe președintele statului Seychelles, un musulman șiit, purtînd pe corp explozivi, a vrut să sară asupra lui pentru a muri împreună, dar, neapropiindu-se suficient, în explozia produsă au fost uciși, împreună cu sinucigașul, doar șeful gărzii personale și mai multe persoane aflate în preajmă.

2. Atacul obiectivelor fixe.

Reprezintă o altă metodă folosită de organizațiile și grupările teroriste în cadrul acțiunilor directe.

Din categoria obiectivelor fixe vizate de organizațiile și grupările teroriste, avem în vedere anumite construcții civile și militare, cum sînt : ambasade, reședințe și domicilii ale diplomaților, agenții, hoteluri, săli de spectacole, lăcașuri de cult, baraje, poduri, cazărmi, tabere militare, diferite depozite etc., la care, dacă s-ar produce distrugeri ori avarieri ale lor, urmate de victime omenești, s-ar afecta, într-un fel sau altul, relațiile dintre state, economia, activitatea politico-socială a celui pe teritoriul căruia s-a comis actul terorist, ca și producerea de spaimă, groază, în rîndul populației din zona respectivă.

Atacul, ca metodă de acțiune, constă în asaltul prin foc, combinat cu mișcarea, desfășurat rapid și prin surprindere, asupra elementelor sistemului de pază și apărare, pătrunderea în obiectiv, cu sau fără luare de ostatici din rîndul personalului. Pot fi situații cînd, după uciderea persoanelor din interiorul obiectivului ocupat și distrugerea acestuia din urmă, grupul terorist părăsește locul acțiunii.

În alte situații, după ocuparea obiectivului și scurgerea unui anumit interval de timp, elementele teroriste se predau

organelor de ordine, fiind sigure că organizația sau gruparea din care fac parte va întreprinde alte acțiuni de răsunet, în cursul cărora urmează să ceară eliberarea lor.

PROCEDEE FOLOSITE ÎN ATACUL OBIECTIVELOR FIXE

a) Asaltul simultan pe mai multe direcții.

Este procedeul constînd în desfășurarea rapidă a comandoului, pătrunderea în obiectiv pe două sau mai multe direcții, nimicirea elementelor dispozitivului de pază și apărare, ocuparea obiectivului, luarea ca ostatici a membrilor personalului acestuia și începerea tratativelor cu autoritățile în scopul satisfacerii pretențiilor pentru care a fost realizată acțiunea.

b) Asaltul pe o direcție favorabilă, precedat de o acțiune demonstrativă pe o direcție secundară.

Este procedeul care constă, inițial, în acțiunea limitată pe o direcție secundară, pentru a atrage forțele dispozitivului de pază și apărare (forțele de ordine), iar ulterior, în declanșarea unui atac în forță și prin surprindere pe direcția ce asigură succesul pătrunderii în obiectiv (distrugerii acestuia), ocupării lui, luării de ostatici și prezentării pretențiilor în scopul satisfacerii lor de către autoritățile locale.

c) Atacul legendat.

Este procedeul de bază adoptat de organizațiile și grupările teroriste, constînd în pătrunderea „legală" în obiectivul vizat, prin folosirea unei legende plauzibile, amenințarea cu arma a personalului, sechestrarea acestuia și prezentarea de pretenții autorităților.

Obiectivele fixe asupra cărora se acționează, în principal, indiferent de procedeul adoptat de către organizațiile și grupările teroriste, sînt :

— *Ambasade, domicilii ale diplomaților, agenții și birouri ale diferitelor organisme.*

Pătrunderea în aceste obiective se face prin adoptarea unuia din procedeele enumerate mai sus.

Atacul și ocuparea Ambasadei Republicii Dominicane din Bogota sînt edificatoare pentru legenda aleasă de teroriști în a-și justifica prezența în zonă.

În după-amiaza zilei de 27 februarie 1980, un comando aparținînd grupării „Mișcarea 19 aprilie" a ocupat, prin forță, Ambasada Republicii Dominicane din Bogota, în timp ce în sediul acesteia avea loc o recepție la care participa un mare număr de persoane.

Teroriștii au reușit să pătrundă în sediul ambasadei echipați în ținută sportiva, simulînd efectuarea unui antrenament, pentru a-și justifica prezența în zonă. În urma schimbului de focuri ce a avut loc, au fost rănite mai multe persoane, inclusiv dintre cele participante la recepție.

După ocuparea sediului misiunii diplomatice, comandoul a reținut ca ostatici 20 de ambasadori și șefi de misiuni diplomatice acreditați în Columbia, precum și alte aproximativ 40 de persoane prezente la recepție.

La scurt timp după ocuparea ambasadei, forțele de poliție au intervenit, asigurînd un cordon în jurul clădirii.

În comunicatul transmis după comiterea acțiunii, comandoul a cerut guvernului columbian, în schimbul punerii în libertate a ostaticilor, eliberarea a 300 de deținuți politici și suma de 50 milioane dolari. Totodată, a cerut să i se asigure o aeronavă pentru părăsirea Columbiei.

În noaptea de 27 spre 28 februarie, șeful comandoului a purtat negocieri cu fostul ministru de externe, Alfredo Vasguez Carrizosa, cerînd retragerea forțelor de ordine și punerea în libertate a celor 300 de deținuți politici. În timpul negocierilor s-a permis unui număr de 14 ostatici, inclusiv persoanelor rănite, să părăsească ambasada.

La 20 martie 1980, guvernul columbian a anunțat că totuși nu intenționează să cedeze pretențiilor teroriștilor, deși aceștia le-au redus față de cererile inițiale, cerînd doar 10 milioane dolari și eliberarea a numai 70 de deținuți politici.

În perioada următoare, în baza nenumăratelor negocieri între autoritățile columbiene și membrii comandoului, au fost eliberate, în mai multe rînduri, grupuri mici (2—3 persoane) de ostatici, astfel încît, la 27 aprilie, se mai aflau în ambasadă 20 de ostatici, între care 11 ambasadori.

La 27 aprilie, autoritățile columbiene au remis teroriștilor două milioane dolari și le-au permis să părăsească Columbia, la bordul unei aeronave în care au fost îmbarcați și o parte din ostatici. Aceștia din urmă au fost eliberați ulterior.

Acțiunea a durat 61 de zile și s-a soldat cu numeroase implicații pe plan național și internațional pentru Columbia.

Adoptînd procedeul pătrunderii în forță, elementele teroriste se apropie de obiectivul vizat, pe jos ori în autovehicule și, prin surprindere, atacă elementele dispozitivului de pază și apărare, intrînd apoi în obiectiv. După ocuparea acestuia, cu sau fără luare de ostatici, își emit pretențiile.

În ziua de 30 aprilie 1980, ora 11,30, cinci persoane înarmate au pătruns, prin forță, în clădirea ambasadei Iranului din Londra, luînd ca ostatic polițistul britanic care asigura paza exterioară.

Teroriștii au sosit pe jos, din direcții opuse, ascunzînd, sub îmbrăcăminte și în bagajele de mînă, armament, muniție și explozivi. Ei și-au motivat prezența în zonă, față de organele de ordine care asigurau paza în perimetrul ambasadelor, prin aceea că, fiind cetățeni iranieni, doreau să-și rezolve unele probleme legate de șederea lor pe teritoriul Angliei la ambasada lor.

După ocuparea ambasadei, teroriștii au reținut ca ostatici toate persoanele care se aflau în acel moment în clădire (20 de diplomați și funcționari iranieni, alte persoane, precum și doi corespondenți ai postului de televiziune B.B.C. prezenți pentru a obține viză de intrare în Iran), cerînd, în schimbul lor, eliberarea a 91 de conaționali aflați în detenție în închisori din Iran, aducerea acestora la Londra și acordarea autonomiei provinciei Kurdistan. Au cerut, de asemenea, să li se pună la dispoziție un avi-

on pentru a părăsi Londra împreună cu unii dintre ostatici și ca toate revendicările să le fie satisfăcute în 24 de ore (cu mențiunea că, în caz contrar, vor ucide toți ostaticii și vor arunca în aer clădirea ambasadei).

După 30 de minute de la declanșarea acțiunii, forțele armate și de poliție au înconjurat clădirea ambasadei și au interzis circulația pe străzile din apropiere.

La ora 16,20, a fost eliberată secretara IV a reprezentanței diplomatice care, datorită stării nervoase accentuate, a leșinat. În ziua de 1 mai, ora 11,15, a fost eliberat și unul dintre reporterii britanici.

Termenul pentru expirarea ultimatumului a fost prelungit de două ori, pentru ca, în seara zilei de 3 mai, ora 19, alți doi ostatici să fie puși în libertate, ocazie cu care teroriștii au declarat că ostaticii vor fi în siguranță atît timp cît poliția britanică nu va întreprinde măsuri pentru eliberarea acestora prin forță.

În toată această perioadă, guvernul englez a purtat negocieri cu teroriștii, iar în dimineața zilei de 5 mai, organele de poliție, sesizînd că teroriștii sînt foarte obosiți și iritați, au apreciat că este momentul favorabil pentru a se acționa pentru rezolvarea situației. O unitate șoc, alcătuită din voluntari aparținînd Regimentului serviciilor speciale ale aerului (S.A.S.), a fost dislocată în zonă. O parte din cadre au fost plasate pe acoperișul clădirii, iar trăgătorii de elită au fost postați pe balcoanele imobilelor din jurul ambasadei. Alte cadre se aflau în jurul sediului misiunii diplomatice, mascate în spatele unor mașini parcate în zonă.

La ora 13,45, fiind într-o pronunțată stare depresivă, comandoul l-a asasinat pe atașatul de presă al ambasadei.

Cunoscîndu-se topometria clădirii, în ziua de 5 mai, ora 19,24, a fost declanșată acțiunea de neutralizare a comandoului și eliberare a ostaticilor, care a durat pînă la ora 20, cînd ultimii ostatici au ieșit din clădire. În urma schimbului de focuri ce a avut

loc, trei teroriști au fost uciși, unul, rănit, iar altul, capturat. Din rîndul cadrelor poliției, nu s-a înregistrat nici o pierdere.

În ziua de 13 iulie 1979, un comando, alcătuit din patru teroriști înarmați cu pistoale-mitralieră și grenade, a pătruns, prin forță, în incinta Ambasadei R. A. Egipt de la Ankara, după ce a ucis — în mod fulgerător — pe cei doi polițiști turci care asigurau paza exterioară a clădirii. Teroriștii au luat 20 de ostatici, printre care se găsea însuși ambasadorul egiptean, Ahmed Kamel Oleima.

Teroriștii — aparținînd organizației „Vulturii revoluției palestiniene" — au solicitat, în schimbul eliberării ostaticilor, punerea în libertate a doi membri ai acesteia aflați în detenție în Egipt, precum și ruperea de către Turcia a relațiilor diplomatice cu Israelul.

După două zile, la 15 iulie 1979, teroriștii s-au predat autorităților turce, eliberînd ostaticii fără să le fi fost satisfăcute revendicările. La sfîrșitul lunii octombrie, autoritățile turce au condamnat pe cei patru teroriști la moarte.

— *Obiective care prezintă interes din punct de vedere economic.*

Organizațiile și grupările teroriste pot întreprinde atacuri de răsunet asupra obiectivelor care prezintă interes din punct de vedere economic. Sînt preferate obiectivele izolate, pe mari întinderi, a căror pază exterioară se execută mai greu, cum ar fi : conductele de transport pentru țiței, gaz metan, rafinăriile, căile ferate etc. În general, asupra acestor obiective se acționează pentru distrugerea lor.

În noaptea de 10/11 iulie 1979, o conductă petrolieră a rafinăriei de la Abadan (Iran) a fost aruncată în aer. Tot în aceeași noapte, a fost distrusă o porțiune de cale ferată care leagă orașul Ahvaz de portul Khorramshahr (Iran).

La 5 februarie 1980, mai multe explozii au avariat șase conducte petroliere și de gaz în provincia

iraniană Kuzistan. Exploziile au avut loc în sudul orașului Agha Jari. În urma acestora au izbucnit incendii ce au fost stinse abia după nouă ore.

— *Obiective militare și ale poliției (cazărmi, depozite, centre de instrucție, tabere etc.).*

În general, aceste obiective sînt atacate în forță, acțiunile fiind desfășurate de comandouri cu un număr mare de teroriști împărțiți pe echipe.

În urma masacrului din 16 iunie 1979, pus la cale de membrii grupării fanatice „Frații musulmani", la Școala de artilerie din Alep (situată în nordul Siriei), au fost uciși 32 de cadeți, iar alți 54 au fost răniți. Ulterior, din cei 54 de răniți au mai decedat 31, astfel că numărul total al morților s-a ridicat la 63.

Zece teroriști au pătruns, la 15 mai 1979, în parcul de automobile al unei stații de poliție din Roma, au imobilizat pe cei doi polițiști de pază, dînd foc mai multor mașini. În cursul acestui atentat, nu s-a înregistrat nici o victimă.

— *Obiective ale aviației civile (aeroporturi, aeronave, agenții etc.).*

În ultimul timp, organizațiile și grupările teroriste își îndreaptă atenția tot mai mult asupra obiectivelor aviației civile, inclusiv asupra pasagerilor, deoarece reușita unei acțiuni teroriste asupra acestor obiective are un răsunet internațional deosebit și implică mai multe state în activitatea de înlăturare a urmărilor ei.

Un celebru atac terorist, cunoscut sub numele de „Masacrul de la Fiumicino", este edificator în acest sens. S-a executat atac direct atît asupra pasagerilor, cît și asupra aeronavelor aflate la sol.

În holul de tranzit al aeroportului internațional „Fiumicino" (din Roma), la 17 decembrie 1973, un grup de cinci bărbați, sosiți de la Madrid cu un avion al companiei „Iberia", în momentul cînd trebuiau să treacă prin fața detectoarelor de control,

au scos dintr-o sacoşă pistoale-mitralieră şi au început să tragă. Trei terorişti din cei cinci au luat ostatici cîţiva poliţişti, în timp ce ceilalţi doi s-au îndreptat spre un avion „Boeing“-707, în care au aruncat două grenade cu fosfor. Grenadele au explodat, pasagerii au fost cuprinşi de flăcări şi doar puţini dintre ei au reuşit să scape.

Între timp, cei trei terorişti au pătruns cu forţa într-un alt „Boeing“-707, unde li s-au alăturat şi ceilalţi doi, împuşcînd în drumul lor un poliţist şi un muncitor (din personalul de la sol care deservea aeroportul), iar avionul a pornit spre o direcţie necunoscută, cu toţi membrii comandoului şi pasagerii luaţi ca ostatici la bord.

Avionul a aterizat la Atena, după ce i se refuzase aceasta la Beirut. Comandoul a solicitat guvernului grec eliberarea a doi autori ai unui atentat comis anterior pe aeroportul din Atena, sub ameninţarea că, dacă nu li se va satisface pretenţia, toţi ostaticii vor fi impuşcaţi. Tratativele nu au dat rezultate. Avionul a decolat spre Damasc, unde unul dintre răniţi a fost debarcat. Apoi, din nou a decolat, de data aceasta îndreptîndu-se spre Kuweit, unde teroriştii au acceptat să se predea.

Atacul de la aeroportul „Fiumicino“ s-a soldat cu arderea de vii a 31 de pasageri, uciderea altor trei oameni şi distrugerea unei aeronave.

Un alt atac, cel de pe aeroportul „Lod“ (din Tel Aviv), a fost comis de terorişti japonezi care au declanşat un schimb de focuri, soldat cu moartea a 27 persoane şi rănirea altor 80 aflate în incinta aeroportului.

Elementele teroriste vizează în mod direct distrugerea aeronavelor ori capturarea acestora.

Distrugerea aeronavelor de pasageri se poate realiza în trei moduri distincte, în funcţie de care elementele teroriste îşi aleg forma sau metoda de acţiune :

La sol. Asemenea acţiuni sînt de-sine-stătătoare, cînd scopul îl constituie numai distrugerea aeronavei, sau preced ori se produc concomitent cu atacul altui avion, cînd se are în vedere capturarea acestuia.

Pătrunderea în zonele de staţionare a aeronavelor se poate realiza prin :

— acoperiri legale ;
— folosirea forţei ;
— lupta deschisă.

Pentru realizarea atacului, elementele teroriste se deplasează pe jos sau cu diverse mijloace de transport din zona de cîmp ce înconjoară aeroportul spre pistele de staţionare a aeronavelor ori din clădirea aeroportului (săli de aşteptare, săli de tranzit).

Sînt cazuri cînd, pentru capturarea aeronavelor, sînt răpiţi membrii echipajului aflat în incinta aerogării, împreună cu care elementele teroriste se deplasează spre pistele de decolare.

În anul 1970, un grup de elemente teroriste a atacat, în sala de aşteptare a aeroportului din München, pe pilotul unei aeronave israeliene, încercînd să-l oblige a executa instrucţiunile lor. Rezistenţa pilotului, dînd naştere la o busculadă, a determinat elementele teroriste să folosească o grenadă, a cărei explozie a ucis un pasager, iar pe alţii i-a rănit grav. Panica creată în rîndul pasagerilor a dat posibilitatea autorităţilor vest-germane să-i reţină pe terorişti.

Tot în acest scop, unele organizaţii teroriste au confecţionat uniforme specifice salariaţilor din principalele companii aeriene internaţionale, cu ajutorul cărora pot pătrude cu uşurinţă în zona aeroportului vizat.

De asemenea, elementele teroriste caută să-şi procure documentele sau însemnele care le permit accesul pe aeroportul vizat.

În seara zilei de 21 decembrie 1973, o tînără rămasă neindentificată, înarmată cu un pistol, i-a luat, sub ameninţare, unui salariat (încărcător), de pe aeroportul „Fiumicino“, legitimaţia care-i permitea accesul în aerogară la locul de încărcare şi descărcare a bagajelor şi coletelor din avioane. A fost necesară întreruperea traficului aerian, în vederea verificării şi reştampilării legitimaţiilor întregului personal care avea acces pe pistă şi la locurile de parcare a aeronavelor.

În aer. Specificul acestei acțiuni constă în faptul că misiunea elementelor teroriste se rezumă numai la introducerea, sub diferite forme a materialului exploziv la bordul aeronavei, fără ca ele să călătorească cu ea.

Procedeele cele mai des folosite pentru ca materialul exploziv să ajungă la bordul aeronavei sînt :

— expedierea unui colet încărcat cu material exploziv prin poşta aeriană ;

— depunerea unui colet conținînd material exploziv la o companie de aviație, fără a i se indica numărul de zbor ;

— folosirea unor pasageri, cărora li se dau drept cadouri diferite obiecte conținînd material exploziv sau pentru a fi predate unor persoane „fictive" din țara de destinație.

Amintim, în acest sens, acțiunea reuşită a unor elemente teroriste care, în anul 1978, introducînd material exploziv la bordul unui avion, „Boeing"-707 al companiei indiene, au provocat explozia acestuia deasupra Oceanului Indian, soldată cu moartea a 213 persoane.

La 21 decembrie 1980, un avion columbian, aparținînd companiei „Taxi Aero del Cesar", a explodat în zbor, la puțin timp după decolarea de pe aeroportul din Richacha. Toate cele 69 persoane aflate la bord — călători şi membri ai echipajului — şi-au pierdut viața. Explozia s-a produs din cauza unei bombe introdusă la bordul aeronavei.

În timpul aterizării sau decolării. Această formă de acțiune a fost luată în studiu în ultimul timp, fiind favorizată de faptul că elementele teroriste pot acționa de la distanțe mari, sustrăgîndu-se organelor de pază şi securitate de pe aeroporturi.

În executarea acțiunilor sînt folosite rachete teleghidate, de diferite dimensiuni, ce sînt amplasate, din timp, în locuri bine camuflate din apropierea aeroporturilor.

La 13 ianuarie 1975, un tir de rachete a fost îndreptat asupra unui avion „Boeing"-707 al companiei „EL-AL", în momentul în care se îndrepta spre capul pistei, pe aeroportul „Orly", avînd 136 pasageri la bord şi 7 membri ai echipajului. Loviturile asupra avionului respectiv au fost ratate, însă a fost lovit un avion „D.C."-9, rezultînd trei răniți.

Aproape toate companiile aeriene folosesc autobuze pentru transportul pasagerilor la şi de la aeroport. Atacarea acestor autobuze, sechestrarea şi reținerea ca ostatici a pasagerilor constituie puntea de legătură dintre oraş şi aeroport, ei fiind folosiți de către elementele teroriste pentru a intra în aerogară şi, de acolo, mai departe, pînă pe pistă. Acțiunea poate fi declanşată fie din interior (de către elementele teroriste strecurate printre pasageri), fie din exterior.

În centrul Vienei, un grup de elemente teroriste a atacat un autobuz cu evrei, ce urmau să plece, pe calea aerului, în Israel. Autobuzul a fost atacat în timp ce staționa în fața agenției, fiind grav răniți şoferul şi doi pasageri.

— *Alte obiective.*

Lăcaşuri de cult, cinematografe, baruri etc. sînt obiective asupra cărora, de asemenea, se acționează tot pentru distrugerea lor, fie prin provocarea de explozii, fie prin incendiere.

Pentru a atrage simpatia opiniei publice, unele organizații teroriste au executat acțiuni asupra unor obiective cu caracter nuclear, urmărind a fi considerate „luptătoare împotriva proliferării armelor nucleare", aşa cum s-a întîmplat în Spania, unde a fost atacat centrul nuclear.

3. **Atacul obiectivelor mobile (deturnarea).**

Deturnarea, ca metodă de acțiune a elementelor teroriste, reprezintă actul premeditat de capturare a unui mijloc de transport, de sechestrare sau ucidere a echipajului şi călătorilor acestuia, în scopul obținerii unor fonduri financiare, eliberării unor deținuți ori publicității cauzei lor.

Deturnarea se execută asupra aeronavelor, navelor, mijloacelor de transport rutiere şi feroviare.

Prezentăm în continuare actul terorist desfăşurat de sud-molucanii din Olanda, aparținînd mişcării „Republica insulelor Moluce de Sud", la data de 23 mai 1977, al cărui scop politic declarat a fost proclamarea independenței celor 150 insule anexate de Indonezia (după plecarea colonialiştilor olandezi).

Guvernul de la Haga a fost acuzat că, la timpul respectiv, nu a permis populației autohtone exercitarea dreptului său la autodeterminare.

În jurul orei 9 a zilei amintite, opt bărbați și o femeie au pus stăpînire pe un tren local, care făcea legătura între Rotterdam și Groningen (nordul Olandei). Femeia și unul din bărbați, aflați în tren, au tras semnalul de alarmă, oprind trenul în apropiere de Zuidlaren, unde așteptau ceilalți membri ai grupului. Aceștia, mascați, au amenințat cu pistolul pe conducător și controlor, intimidînd totodată pasagerii, prin tragerea de focuri în plafoanele compartimentelor. Ulterior, au eliberat 38 pasageri, deținînd ca ostatici 50 persoane, imobilizate în două compartimente de clasa întîi.

La cîteva minute după atacul asupra trenului, cinci teroriști au ocupat o școală din localitatea Bovensmilde, situată la circa 20 km de Zuidlaren, luînd ostatici 105 elevi și 6 profesori (15 elevi sud-molucani au fost eliberați în cursul aceleiași dimineți, ceilalți fiind sechestrați în cantina școlii). Teroriștii au acoperit geamurile cu ziare, pentru a împiedica poliția să observe vreo mișcare.

Guvernul olandez a dat, ulterior, publicității cererile teroriștilor, care se refereau la :

— eliberarea a 21 sud-molucani arestați în urma atacului asupra trenului din Bailen (decembrie 1975), a consulatului indonezian din Amsterdam și, ca urmare, a descoperirii complotului împotriva reginei Iuliana ;

— punerea la dispoziție a unui avion „Boeing"-707, pregătit pentru decolare spre o direcție necunoscută.

Mediatorii, sud-molucani, însărcinați de guvernul olandez să trateze cu teroriștii (24 mai, 29 mai și 3 iunie) n-au reușit să găsească o variantă de compromis.

În urma apariției unei epidemii, la 27 mai, teroriștii au eliberat copiii și doi profesori, reținînd ca ostatici patru profesori. De asemenea, comandoul care a ocupat trenul a eliberat două femei însărcinate.

La 10 iunie, guvernul olandez a hotărît, ca urmare a eșecului tratativelor, să lanseze un atac asupra teroriștilor.

La 11 iunie, ora 4,53, un număr de șase avioane de vînătoare au zburat în picaj deasupra trenului, aruncînd bombe fumigene și făcînd un zgomot puternic, dînd impresia teroriștilor că are loc un bombardament aerian. Profitînd de confuzia și panica provocate, 40 de pușcași ai marinei au trecut la asaltul trenului. Prin megafoane, ostaticii au fost anunțați să se culce la podea. În compartimente, lupta a durat doar cîteva minute, la capătul cărora șase teroriști și doi ostatici au fost uciși, ceilalți trei teroriști fiind arestați.

Simultan cu atacul asupra trenului, un vehicul blindat, transportînd trupe de asalt, a pătruns în școală, doborînd un perete al cantinei (unde erau reținuți ostaticii), eliberînd persoanele sechestrate și arestînd pe teroriști.

Ca mijloc rapid de deplasare, dar și vulnerabil la acțiunile teroriste, avionul a constituit, în ultimii ani, ținta deturnărilor, distrugerilor în aer sau la sol, acțiuni desfășurate pe fond politic ori material.

Pentru a acționa în vederea deturnării unui mijloc de transport, în funcție de măsurile de securitate ce sînt luate în el, membrii comandoului nu depășesc numărul de 3—4 indivizi, avînd repartizate următoarele misiuni : ținerea de către unul, în mînă, a declanșatorului explozivului (arma), percheziționarea de către ceilalți a echipajului și pasagerilor în scopul strîngerii eventualelor arme (albe și de foc), urmată de explicarea acestora a scopului pentru care desfășoară deturnarea și condițiile ce le impun.

În diferite lucrări de specialitate, la conferințe și simpozioane internaționale care au abordat problema terorismului aerian, s-au folosit o serie de termeni, cum sînt : „capturarea ilicită de aeronave", „pirateria aeriană", „deturnarea de aeronave", „sabotajul aerian".

„Pirateria aeriană", în literatura de specialitate, este definită : „acțiunea de capturare și deturnare ilicită de avioane, în cursul zborului".

În general, deturnările de aeronave sînt clasificate în trei categorii :

— acte iraționale aparținînd unor dezechilibrați ;

— acțiuni bandițești pentru realizarea de profituri materiale ;

— deturnarea, ca mijloc de evadare politică sau pentru obținerea schimbului de ostatici contra prizonierilor politici.

Declanșarea acțiunii de deturnare se face, de regulă, imediat după decolarea aeronavei, cînd echipajul de bord este încă ocupat cu executarea manevrelor de zbor și pasagerii sînt legați cu centurile de siguranță, însă poate avea loc și după scurgerea unui anumit timp de la decolare.

Pătrunderea elementelor teroriste la bordul aeronavei se face pe căi legale, urmînd fluxul normal instituit de autoritățile statului respectiv, pentru a nu se trezi nici un fel de suspiciune. Odată cu pătrunderea la bordul aeronavei, elementele teroriste introduc și armamentul necesar acțiunii, folosind ascunderea (mascarea) lui în :

— bagaje de mînă, îmbrăcăminte, obiecte personale, diferite ambalaje ;

— aparate portabile de radio, casetofoane, aparate de fotografiat și de filmat etc.

Scopurile urmărite de elementele teroriste, în cazul deturnărilor de aeronave, pot fi cuprinse în două categorii :

— condiționarea eliberării ostaticilor de unele considerente politice, profituri materiale sau de eliberarea unor teroriști aflați în închisorile diferitelor state ;

— aterizarea, cu aeronava deturnată, într-un loc, de preferință cît mai pustiu, eliberarea ostaticilor și distrugerea aeronavei.

Semnificativă pentru modul în care pătrund elementele teroriste la bordul aeronavei, cu armament asupra lor, este deturnarea, la 13 octombrie 1977, a avionului „Boeing"-737 al companiei „Lufthansa" de pe ruta Palma de Mallorca—Frankfurt.

Cu puțin timp înainte de ultimul apel pentru decolare, și-au prezentat biletele de călătorie pentru zbor doi bărbați și două femei, care, aparent, nu se deosebeau de ceilalți călători. Deși gențile lor de voiaj erau mai grele decît bagajele de mînă ale celorlalți călători, totuși au fost controlate superficial,

întrucît pașapoartele și documentele de călătorie erau în ordine.

Așa a început odiseea zborului rătăcitor spre Mogadiscio, care a durat pînă luni 17 octombrie 1977, ora 0,12.

Aproape de insula Elba, avionul a fost deturnat de cei patru teroriști. A aterizat pe mai multe aeroporturi, ținta finală fiind aeroportul din Mogadiscio (Somalia). În timpul acestui zbor rătăcitor, căpitanul aeronavei — Jürgen Schumann — a fost asasinat bestial la Aden.

Pe aeroportul din Mogadiscio, guvernul somalez a autorizat ca un grup militar din cadrul detașamentului specializat în lupta antiteroristă „G.S.G.-9" (R. F. Germania), format din voluntari, să ia cu asalt avionul capturat de teroriști. În urma acțiunii de intervenție, dusă cu multă hotărîre, cei patru teroriști au fost uciși, iar pasagerii ostatici, eliberați.

În cazul deturnărilor de aeronave — reușite sau ratate — elementele teroriste exercită presiuni asupra personalului navigant și pasagerilor, amenință cu arma, comit acte de violență asupra lor. Actele respective pun în real pericol desfășurarea normală a zborului, atentează la securitatea persoanelor și bunurilor. În toate deturnările de aeronave suferă zeci și sute de persoane nevinovate, dintre care multe rămîn cu traumatisme psihice. O „aventură" trăită în plină deturnare nu se poate uita ușor.

Actele de terorism aerian pot fi comise nu numai de către elemente teroriste, ci și de autorii unor infracțiuni de drept comun care vor să scape de urmărire, de tineri protestatari sau chiar dezechilibrați mintal.

Au fost cazuri în care deturnările erau numai aparente, urmărindu-se în realitate răpirea unei personalități.

Semnificativă în această direcție a fost răpirea, în anul 1967, a lui Moise Chombe, fost șef al statului separatist Katanga (Zair). Deținut în Algeria, în așteptarea predării sale potrivit clauzelor de extrădare, Chombe a murit în închisoare în anul 1969.

Uneori, indivizii care au deturnat aeronave, nu au folosit arme reale, simulînd doar că sînt înarmate.

Astfel a procedat un cetățean ceh care a pretins că în valiză are o mașină infernală ce urmează să explodeze, dacă avionul nu avea să aterizeze la Frankfurt. La aterizare, s-a constatat că valiza nu conținea nici un exploziv.

De asemenea, un cetățean sovietic a deturnat un avion „A.N."-24, pe aeroportul din Helsinki, avînd în mînă o grenadă, care, la aterizare, s-a constatat că nu era autentică.

Pentru realizarea unor acte diversioniste, organizațiile și grupările teroriste caută în permanență noi metode și în domeniul pirateriei aeriene, cum sînt : încărcarea aeronavei peste capacitatea ei și repartizarea „greșită" în cale a mărfurilor și bagajelor transportate.

Un avion „Boeing"-707, al companiei etiopiene „Airlines", nu a reușit să decoleze de pe aeroportul „Fiumicino", întrucît s-a ciocnit de liziera unei păduri și s-a prăbușit.

Prin investigații ample, făcute de serviciile de informații etiopiene și C.I.A., s-a constatat că în acest caz a fost realizat un act terorist deosebit de subtil, renunțîndu-se la întrebuințarea de arme sau dispozitive explozive. Aeronava avea încărcătură cu 7 tone în plus în cală, provocînd, astfel, „criza" de decolare.

Asemănător s-a procedat și cu un avion italian „D.C."-9, tot pe aeroportul „Fiumicino", unde a intrat în „criză" de decolare, iar la Tripoli, în „criză" de aterizare, din cauza unei încărcături suplimentare de 3 tone, fără ca aceasta să fie menționată în documente.

O altă metodă se referă la utilizarea de către elementele teroriste a unor stații radio-pirat, pe care le folosesc pentru dirijarea greșită a aeronavei.

O astfel de situație a fost creată pe aeroportul din Viena, cînd o stație pirat a intrat pe frecvența de comunicare a turnului de control, indicînd parametri greșiți de aterizare unei aeronave de pasageri. Catastrofa a fost evitată de comandantul aeronavei, pilot experimentat, care a cunoscut bine aeroportul și a sesizat din timp intenția de diversiune teroristă.

*

În mod frecvent, actele teroriste sînt îndreptate împotriva persoanelor nevinovate, dovedind din partea autorilor lor sadism, ferocitate, cruzime fără margini. De cele mai multe ori, în timpul producerii actelor teroriste, au căzut victime bătrîni, femei, copii lipsiți de apărare, care au avut singura „vină" de a fi fost martori oculari ai acestora.

Pe lîngă cazurile prezentate anterior, specifice formelor, metodelor și procedeelor folosite de organizațiile și grupările teroriste în acțiuni, prezentăm și actul terorist din Uruguay, care, prin urmările sale, a alertat o țară întreagă.

Într-una din zilele anului 1969, în orașul uruguayan Pando, domnea o atmosferă de doliu : un imens cortegiu funerar străbătea strada principală, însoțind un patriarh venerat pe ultimul său drum. Printre participanți se puteau vedea numeroși tineri solizi, cu lacrimi în ochi, și femei crispate de durere. Amurgul accentua și mai mult atmosfera îndoliată. Deodată, văduva dispărutului a scos din batistă un revolver de mare calibru, iar de sub haina unuia dintre fiii săi a apărut țeava unui pistol-automat, care a fost îndreptată imediat spre mulțime. Apoi, ca la un semnal, și alți membri ai cortegiului funerar și-au scos armele la vedere.

În timp ce unii țineau mulțimea la respect, ceilalți s-au năpustit asupra comisariatului de poliție, centralei telefonice și celor trei bănci ale orașului.

Acest raid a durat ceva mai mult, deoarece teroriștii nu prevăzuseră că un polițist avea să deschidă focul asupra lor. În învălmășeala creată pe strada principală, o femeie a retezat dintr-o singură lovitură de baionetă capul unui cetățean pașnic, care îndrăznise să se mire indignat de acest atac surpriză. Apoi, ea s-a plimbat de colo-colo cu trofeul însîngerat pentru a servi drept lecție eventualilor gură-cască sau nemulțumiți.

Cortegiul funerar s-a dovedit a fi, în realitate, o bandă de terorişti, deghizaţi în rude şi prieteni, care suspinau, de fapt, după un manechin aranjat cu grijă în sicriul încărcat cu flori.

După încheierea operaţiei, s-a pus problema ieşirii din oraşul devastat, lucru care, în cele din urmă, s-a dovedit mai dificil pentru terorişti, deoarece o patrulă motorizată a poliţiei avusese răgazul să alarmeze, prin radio, autorităţile din Montevideo. În cunoştinţă de cauză, a fost mobilizată armata pentru a bara retragerea teroriştilor.

Încleştarea a fost de-o rară violenţă, iar 23 de terorişti nu au mai putut să se retragă. Camarazii lor s-au consolat însă cu ideea că îşi gravaseră numele pentru totdeauna pe pietrele dure ale oraşului Pando. Teroriştii făceau parte din sinistra organizaţie teroristă „Tupamaros“, care a reuşit ca, prin atacarea băncilor, prin răpiri spectaculoase, să tulbure ordinea publică în Uruguay.

În concepţia organizaţiilor şi grupărilor teroriste, acţiunile directe se încheie prin următoarele modalităţi :

— asigurarea retragerii membrilor comandoului după producerea actului terorist. Acţiunea prin care se realizează retragerea membrilor unui comando numeros se datorează asigurării unor elemente de dispozitiv puternice, dotării cu armament de foc corespunzător, cu mijloace rapide de deplasare, recunoaşterii din timp a itinerarelor de retragere, blocării anumitor artere de circulaţie pentru întîrzierea ripostei din partea forţelor de ordine şi intervenţie ;

— predarea teroriştilor în faţa organelor de ordine, după comiterea actului terorist. Acţiunea în urma căreia membrii comandoului terorist se predau organelor de ordine evită confruntarea armată cu forţele antiteroriste, mizînd pe eliberarea lor ulterioară, în baza săvîrşirii de noi acte teroriste şi a punerii unor condiţii, printre care şi aceasta ;

— autosacrificarea (sinuciderea). Acţiunea de tip „sinucidere“ se desfăşoară cu luptători fanatici, cu pregătire şi trăsături psihice deosebite, care, odată cu asasinarea personalităţii vizate, se sacrifică.

B. ACŢIUNILE ACOPERITE

Acţiunea acoperită este forma adoptată de elementele teroriste constînd în asasinarea unor persoane, distrugerea şi incendierea de obiective, prin folosirea încărcăturilor explozive, expediate, plasate în locuri, medii, obiective frecventate de cei vizaţi, şi prin lovirea, de la distanţă, a ţintelor, cu mijloace telecomandate.

Conducerile organizaţiilor şi grupărilor teroriste, pe baza unor învăţăminte rezultate din desfăşurarea acţiunilor directe în care membrii acestora şi-au pus viaţa în pericol, au fost capturaţi sau nimiciţi de forţele de ordine, au ajuns la concluzia că folosirea explozivilor clasici şi improvizaţi constituie un mijloc de luptă deosebit în reuşita scopului propus.

Caracteristica de bază a acestor forme de acţiune o constituie faptul că explozivii pot fi pregătiţi cu materiale din zona vizată, cu excepţia unor dispozitive de iniţiere a încărcăturii. Trebuie să se reţină faptul că explozivii artizanali sînt greu de dezamorsat, iar încărcăturile explozive, în general, produc victime şi pagube materiale importante.

Paralel cu creşterea numărului atentatelor comise de organizaţiile teroriste aşa-zise „tradiţionale“, îndeosebi în ţările Europei occidentale, lumea din această zonă se confruntă tot mai mult cu acte de violenţă comise de numeroasele grupări de extremă dreapta, care desfăşoară o adevărată „teroare de masă“.

Totodată, amplificarea activităţii organizaţiilor neonaziste, în special expansiunea continuă a terorismului practicat de grupările neofasciste — în forme tot mai diverse (de la atentate asupra unor persoane nevinovate, la masacre de tipul celor de la Bologna — 2.08.1980, München — 26.09.1980 şi Paris — 3.10.1980), care pun accent deosebit pe folosirea materialelor explozive — sporeşte considerabil numărul şi gravitatea actelor şi acţiunilor teroriste ce se comit pe plan internaţional.

Este caracteristic pentru terorismul internaţional faptul că sfera obiectivelor spre care îşi îndreaptă atenţia grupările ce recurg la practicile teroriste devine din ce în ce mai largă. Sînt tot mai des vizate, alături de obiectivele constante aflate în atenţia lor, ca : ambasade, aerogări şi aeronave, diferite personalităţi etc., locurile şi mediile aglomerate în care se află concentrări de oameni, cum sînt : gări, zone unde se des-

fășoară mitinguri și întruniri, obiective culturale, turistice, inclusiv de cult, încercîndu-se, astfel, să se creeze o stare de tensiune și să se afecteze stabilitatea socială.

De regulă, elementele teroriste au folosit și folosesc mijloacele și dispozitivele explozive pentru următoarele acțiuni:

— distrugerea unor bunuri materiale sau scoaterea din funcție a anumitor obiective (fabrici, uzine, conducte pentru transportul produselor petroliere ori a gazelor, instalații portuare, rafinării, hoteluri etc.);

— distrugerea unor mijloace de transport, aerian, nave pentru transportul maritim și fluvial, autovehicule și trenuri etc.;

— rănirea sau uciderea unor persoane ori grupuri de persoane.

Din analiza acțiunilor teroriste pe plan mondial (pînă la data apariției prezentei lucrări) rezultă că mijloacele lor cele mai uzuale le constituie explozivii, folosiți cu ajutorul unor dispozitive de declanșare simple, însă greu de neutralizat sau dezamorsat.

Particularitatea acestora constă în faptul că sînt prevăzuți cu cele mai moderne dispozitive care pot declanșa explozia cu întîrziere, la mișcare, ridicare, apăsare, lumină etc.

Prezentăm în continuare unele dintre ele:

— dispozitiv de amorsare optic, care declanșează explozia la apariția luminii sau întunericului cînd se deschid ori închid colete, valize etc.);

— dispozitiv de amorsare radiocomandat, compus dintr-un emițător și un receptor, care declanșează explozia la comandă. Este des utilizat pentru asasinarea unor persoane, în special pe timpul deplasării acestora cu mijloace de transport;

— dispozitiv de amorsare magnetic, care funcționează în mai multe variante:

a) la încercarea de îndepărtare a bombei față de corpul metalic pe care a fost amplasată;

b) rămînînd pe corpul metalic, acționează cu un anumit sistem de întîrziere;

c) bomba este pregătită pentru funcționare pe întreaga suprafață, ca un detector de metale (în această situație, orice apropiere de ea, cu un corp metalic, va întrerupe cîmpul magnetic, închizînd un circuit care va declanșa explozia);

— dispozitiv de amorsare electronic cu fotocelulă, care declanșează explozia la intrarea în fascicul a persoanelor sau a unor obiecte;

— dispozitiv de amorsare radioactiv, închide circuitul și declanșează explozia în momentul supunerii la controlul cu aparatura cu raze „X";

— dispozitiv de amorsare mecanic, funcționează prin îmbinarea unor piese care, la ridicare, mișcare, apăsare, eliberează percutorul, iar prin extinderea arcului, acționează asupra capsei;

— dispozitiv de amorsare electric, folosește ca sursă de inițiere a capsei diferite baterii ori pile electrice miniaturizate;

— dispozitiv de amorsare barometric, acționează la variații de presiune și este folosit, în special, pentru producerea avariilor sau distrugerea aeronavelor.

Trebuie reținut faptul că, pentru producerea unor incendii, se folosesc aceleași dispozitive, dar explozivii sînt înlocuiți cu substanțe incendiare (termit, napalm, amestecuri incendiare).

METODELE ȘI PROCEDEELE FOLOSITE ÎN ACȚIUNILE ACOPERITE

1. Expedierea de obiecte explozive.

Este o metodă de acțiune ce constă în trimiterea, înmînarea persoanelor vizate a unor colete, plicuri, scrisori, buchete de flori, diferite cadouri (stilouri, pixuri, brichete, bibelouri, ceasuri etc.) cu încărcături explozive sau otrăvitoare, acțiunea declanșîndu-se în momentul deschiderii, folosirii acestora ori fiind cu efect întîrziat.

Încărcăturile din aceste expedieri sînt, de regulă, explozivi plastici ce se caracterizează prin marea lor maleabilitate și rezistență la umezeală. Aceștia se introduc în scrisori, colete, cadouri, pot fi transportați în ascuns, fiind greu de depistat și avînd o mare putere de detonație.

Elementele teroriste expediază obiectele explozive prin poșta obișnuită sau diferite persoane deghizate în factori poștali.

Plicurile explozive sînt prevăzute cu dispozitive de amorsare mecanice, electrice, cu celulă fotoelectrică ori combinații

ale acestora. Încărcătura este constituită dintr-un exploziv de forma unei plăci dreptunghiulare, de dimensiunile plicurilor obișnuite, avînd grosimea cuprinsă între 7—12 mm, iar greutatea de circa 50—80 g.

În cursul anului 1979, au fost expediate din Belgia către Anglia 12 scrisori explozive, din care 3 au fost identificate și neutralizate în prima țară, iar 9 au ajuns pe teritoriul celei din urmă. Deși după descoperirea primei scrisori explozive poliția engleză a avertizat populația prin presă, radio și televiziune, despre necesitatea prezentării pentru control a corespondenței primite din Belgia, totuși 6 scrisori au ajuns la destinatari, importanți oameni de afaceri, politicieni, și au explodat. Numai 3 au fost aduse la sediul poliției și neutralizate.

În unele cazuri, plicurile explozive, pentru a se evita neproducerea exploziei, au fost completate, în interior, cu substanțe chimice, ca arme auxiliare, contactul cu ele putîndu-se solda cu urmări fatale.

2. Plasarea de încărcături explozive.

Este metoda de acțiune cel mai des folosită de organizațiile și grupările teroriste, în cadrul acțiunilor acoperite, constînd din așezarea sau fixarea unei încărcături explozive acționate cu ajutorul unor dispozitive de amorsare clasice ori artizanale în locurile și mediile alese din timp, cu scopul producerii de asasinate, distrugeri, incendii.

Locul de plasare a încărcăturii se alege în funcție de mediul sau obiectivul vizat.

În situația cînd se are în vedere distrugerea ori avarierea unor mijloace de transport pe timpul deplasării, încărcătura trebuie să fie plasată cît mai aproape de axul drumului, cu posibilități de mascare în mijloace împinse sau trase cu mîna, autovehicule ce pot fi abandonate cu cîtva timp înainte, gropi aflate pe partea carosabilă, rigole de scurgere a apei, punct de control al instalațiilor aferente străzii (gaze, canal etc.).

În timpul staționării autovehiculelor, elementele teroriste se pot folosi de neatenția conducătorilor acestora pentru a plasa încărcături explozive cu priză magnetică în zonele neobservabile (sub caroserie, în apărători, motor și chiar sub rezervorul de benzină).

Pentru deraierea unui tren, teroriștii plasează încărcăturile explozive în instalațiile declanșării acelor dintre linii, sub calea ferată, la pilonii de susținere ai podurilor și chiar ascund geamantane cu astfel de încărcături în gări, stații de cale ferată ori în trenul vizat (dacă este posibil).

Acționarea electronică a încărcăturii explozive se face dintr-un loc cu posibilități de observare, mascare și părăsire a zonei într-un timp foarte scurt.

Pentru distrugerea aeronavelor se expediază bagaje sub o anumită legendă sau se plasează încărcături explozive în locurile cele mai vulnerabile, ca : zona motoarelor, aripilor, cabina de pilotaj și calele tehnice. De regulă, inițierea încărcăturii explozive la aeronave se realizează cu acțiune mecanică, chimică și electronică, atunci cînd se prevede distrugerea aeronavei la sol, pe timpul decolării ori în timpul zborului.

Plasarea încărcăturilor explozive la obiectivele fixe (construcții) se face, de regulă, prin abandonarea de valize, geamantane, colete, în locuri, ca : nișe, intrînduri, subsoluri, în special la baza construcțiilor. Plasarea acestor încărcături este ușurată foarte mult la obiectivele vizate unde accesul persoanelor nu este interzis : aerogări, săli de spectacole, lăcașuri de cult etc.

Pentru a asigura secretul acțiunilor, elementele teroriste au recurs, aproape întotdeauna, la deghizarea, trucarea ori ascunderea mijloacelor și dispozitivelor explozive, pe care urmăreau să le utilizeze. În acest scop, au fost folosite diferite tipuri de autovehicule, prevăzute cu ascunzători foarte ingenios mascate, valize cu fundul și pereții laterali dubli, aparate de radio, casetofoane, instrumente muzicale, produse alimentare preambalate, cărți etc.

Din analiza acțiunilor teroriste săvîrșite pe plan mondial rezultă că, în cadrul acțiunilor acoperite, elementele teroriste au folosit următoarele categorii de mijloace și dispozitive :

— mijloace și dispozitive explozive și incendiare ;
— mijloace incendiare ;
— mijloace și dispozitive cu substanțe chimice.

Mijloacele și dispozitivele explozive și incendiare sînt destinate pentru producerea de distrugeri și incendii și sînt compuse din : încărcături explozive (substanțe explozive și incendiare) și dispozitive de inițiere și amorsare.

Încărcăturile explozive pot fi formate din explozivi folosiţi în scopuri militare, în economie sau improvizaţi din diferite amestecuri explozive. De regulă, sînt folosiţi explozivi cu mare putere de distrugere, care ocupă un spaţiu de ascundere relativ mic.

Una din preocupările principale ale organizaţiilor şi grupărilor teroriste o constituie sursele de procurare a materialelor explozive. În acest sens, ele au organizat şi executat sustragerea unor cantităţi de dinamită ori alte substanţe explozive din magaziile diverselor şantiere de construcţii, exploatări miniere, cariere de piatră, depozite militare etc.

> La 26 iunie 1980, dintr-o pulberărie situată în apropierea localităţii Santander (Spania), a fost furată cea mai mare cantitate de explozivi : 8 tone. Pulberăria era păzită de doi poliţişti, care au fost legaţi şi transportaţi cu un camion de către terorişti la o mare distanţă de locul furtului.
>
> După cîteva zile, organizaţia teroristă bască „E.T.A." a revendicat furtul explozivilor, menţionînd că „această acţiune se înscrie în cadrul eforturilor de achiziţionare a unor mijloace militare fără de care nici o organizaţie armată nu poate supravieţui".

La mijloacele incendiare, deghizate şi mascate în diferite obiecte inofensive, se folosesc, pentru declanşarea de incendii, substanţe incendiare, ca : termitul, fosforul, diferite amestecuri (acid sulfuric cu clorat de potasiu ; benzină cu napalm ; benzină cu cauciuc natural ; pulbere de magneziu cu clorat de potasiu etc.). Sînt folosite pe scară largă sticlele incendiare cu autoaprindere.

În unele acţiuni teroriste s-au folosit şi substanţe chimice cu acţiune toxică, stupefiantă şi incendiară. Acestea sînt destinate pentru imobilizarea, uciderea sau producerea de incendii. Substanţele chimice cu acţiune toxică şi stupefiantă au fost introduse în încăperi, alimente, băuturi, produse cosmetice, medicamentoase etc.

Substanţele toxice şi stupefiante au fost folosite cu ajutorul unor cartuşe somnifere (substanţa somniferă se găseşte introdusă în glonţ, în diferite doze calculate), cartuşe cu cianură (substanţa este introdusă în vîrful glonţului, pentru mărirea puterii de ucidere), cartuşe lacrimogene, pulverizatoare şi minipulverizatoare de diferite mărimi (pulverizează substanţa la distanţe variind între 1—5 m) şi grenade de diferite tipuri.

În cadrul atentatelor cu bombe, elementele teroriste folosesc diferite metode şi procedee pentru plasarea acestora în locul ales pentru declanşarea exploziei :

— pătrunderea elementelor teroriste în obiectivele vizate, sub diferite legende, şi plasarea, în acel moment sau la ieşirea din clădire, a „obiectului" cu material exploziv într-un loc ascuns, explozia declanşîndu-se la ora planificată ;

— lăsarea de către elementele teroriste a „obiectului" cînd trec pe lîngă obiectiv, profitînd de neatenţia elementelor din dispozitivul de pază ;

— folosirea de către elementele teroriste a diferite persoane, în special femei, pentru a atrage atenţia prin cochetăria lor şi a ţine de vorbă personalul din dispozitivul de pază, şi, în acest timp, plasarea de către o altă persoană a „obiectului" în locurile cele mai vulnerabile ;

— folosirea de către elementele teroriste a unor persoane corupte, avide de căpătuială, din rîndul salariaţilor sau factorilor poştali, pentru introducerea în obiective a coletelor în care sînt mascate substanţele explozive şi incendiare ;

— folosirea legitimaţiilor salariaţilor obiectivului respectiv ori a unor documente false, pentru introducerea în incinta lui a „obiectelor" sus-menţionate ;

— abandonarea de autoturisme cu încărcături mari de exploziv în apropierea obiectivului şi declanşarea, prin telecomandă, a exploziei în momentul apropierii de către acestea a persoanelor vizate ;

— plasarea dispozitivelor explozive pe şosele, fie prin îngroparea acestora pe partea carosabilă, fie prin plasarea lor în coşurile de hîrtii, cofreturi, canale, guri de scurgere etc.

> La 22 ianuarie 1979, au fost asasinaţi Abou Hassan, şeful serviciului de informaţii al organizaţiei „Al Fatah" şi cei patru însoţitori ai săi. Atentatul a avut loc la Beirut, prin plasarea, de către doi terorişti, a unei încărcături explozive de 30 kg în portbagajul unei maşini „Volkswagen", abandonată pe traseul de deplasare a maşinii lui Abou Hassan. După abandonarea maşinii, teroriştii au părăsit locul cu ajutorul unui autoturism „Simca". În mo-

4

mentul apropierii mașinii în care se afla Abou Hassan, explozia a fost declanșată electronic de către o teroristă, situată la etajul întîi al unei clădiri învecinate.

In ziua de 3 octombrie 1980, ora 18,38, în fața sinagogii aflată în strada Copernic din Paris, o puternică explozie s-a soldat cu 4 morți și 15 răniți. Bomba, de mare putere, cu dispozitiv de declanșare întîrziată, conținînd circa 10 kg exploziv, ascunsă într-o sacoșă, a fost transportată pînă în fața sinagogii cu o motocicletă de mică capacitate (125 cm^3), marca „Suzuki“, fiind apoi lăsată împreună cu motocicleta în imediata apropiere a intrării în clădire. Mecanismul de declanșare a exploziei fusese reglat pentru ora la care ar fi trebuit să se termine slujba, cînd aveau să iasă, în grup, cei aflați în sinagogă și cînd, dacă explozia s-ar fi produs, numărul victimelor ar fi fost mult mai mare decît cel menționat.

Explozia a produs importante pagube materiale sinagogii, răsturnarea autoturismelor aflate pe o rază de 50—100 m (multe dintre ele au luat foc), distrugerea geamurilor clădirilor învecinate.

Alte procedee de plasare a dispozitivelor explozive, în care însă elementele teroriste se expun pericolului de a fi văzute, pot fi :

— lipirea unor bombe magnetice de autoturismele aparținînd persoanelor vizate, aflate în locuri de parcare temporară, profitînd de neatenția conducătorilor auto ;

— aruncarea dintr-un autoturism ce se deplasează cu viteză redusă (ori mărită) a unor sticle incendiare sau bombe ;

— lansarea dispozitivelor explozive de pe acoperișurile, ferestrele clădirilor învecinate etc.

La 27 martie 1980, în apropiere de Ramallah (Cisiordania) au fost aruncate sticle incendiare asupra a patru autobuze israeliene care transportau muncitori arabi din regiune la lucru în Israel.

La 15 aprilie 1980, ora 6, trei importante obiective din plin centrul Parisului au fost ținta unor atacuri teroriste : sediul Serviciului de exploatări rutiere și de securitate a suferit importante pagube materiale, prin explozia unei încărcături explozive de

circa 2—3 kg, plasată la un zid exterior ; concomitent, Ministerul Transporturilor și Biroul delegației securității rutiere au fost ținta unui atac terorist, prin lansarea mai multor rachete, trase cu ajutorul unor lansatoare de rachete, dintr-o mașină în mers. Teroriștii au fost doi bărbați și o femeie. Datorită orei matinale, nu s-au înregistrat victime, în schimb au fost înregistrate importante pagube materiale.

În general, prin atentate cu explozii, producerea de distrugeri și incendieri, organizațiile și grupările teroriste urmăresc răspîndirea terorii în rîndul populației, vizînd sediile unor organizații și partide politice, ale unor organisme și asociații, unele obiective economice, sociale sau culturale de importanță națională, sediile organelor represive ale statului — poliție, procuratură, justiție etc.

In acest sens, menționăm următoarele acte teroriste revendicate de organizația teroristă „Acțiunea directă“ (Franța) :

— 25 septembrie 1979 — aruncarea în aer a Casei de prevederi a salariaților și funcționarilor din Ile de France ;

— 3 și 5 februarie 1980 — atentat cu explozivi asupra sediului Inspecției muncii ;

— 10 februarie 1980 — atentat cu explozivi asupra sediului Societății de construcții imobiliare din Paris ;

— 30 martie 1980 — atacarea cu focuri de armă a Comisariatului de poliție din Toulouse ;

— 5 aprilie 1980 — aruncarea în aer a firmei de calculatoare „Philips Informatique“ ;

— 6 aprilie 1980 — aruncarea în aer a unei părți a firmei de calculatoare „Honeywel Bull“ ;

— 19 aprilie 1980 — tentativă de aruncare în aer a sediului Asociației studenților protestanți și atentat cu explozivi asupra consulatului turc din Marsilia.

În pofida măsurilor luate de polițiile din diferite state, organizațiile și grupările teroriste continuă să organizeze atentate cu explozivi, pentru ca membrii lor să demonstreze că „ei există“. Cu predilecție, aceștia au început să vizeze locurile aglomerate.

La începutul anului 1979, în localitatea israeliană Natanya, au fost ucise două persoane și rănite 53, în urma unei explozii produse de o bombă cu încărcătură explozivă de 500 g, amplasată într-un coș cu hîrtii din fața unei cafenele.

La 23 iunie 1979, la intrarea în bazarul din Istanbul au explodat două bombe, provocînd rănirea a circa 50 de persoane.

În dimineața zilei de 5 octombrie 1980, într-un birou poștal dintr-o zonă periferică a Tel Aviv-ului a explodat o bombă artizanală, provocînd moartea a trei persoane și rănirea altor opt.

O caracteristică a ultimei perioade a anului 1980 este faptul că organizațiile și grupările teroriste au vizat, fără nici un discernămînt, aproape toate statele lumii.

Astfel, Elveția, considerată ca un „sanctuar" ferit de agitații diversioniste și de terorismul internațional, a fost lovită, în ultimele două luni ale anului 1980, atît în interior, cît și în exterior, de o serie de acțiuni teroriste, care au surprins opinia publică. Au fost vizate mai întîi instituțiile elvețiene din străinătate.

Prima acțiune a avut loc împotriva agenției companiei „Swissair" din Beirut, la 9 octombrie 1980, iar, la un scurt interval, au fost vizate oficiile de turism elvețiene din Paris și Londra.

Au urmat acțiuni teroriste desfășurate chiar în Elveția :

La 4 noiembrie 1980, o bombă a fost plasată într-o valiză lăsată în fața ușii biroului unui procuror, la etajul II al Palatului justiției din Geneva. Nu s-au semnalat victime.

La începutul amiezii din 25 noiembrie 1980, o încărcătură explozivă a explodat la sediul central al Uniunii băncilor elvețiene din Geneva, fiind rănite ușor două persoane, însă producîndu-se importante pagube materiale. Explozivul a fost mascat într-un vas cu flori aflat în holul de la intrarea principală.

3. **Lovirea de la distanță cu mijloace telecomandate (teleghidate).**

Este o metodă a acțiunilor acoperite ce se adoptă atunci cînd nu este posibilă apropierea de obiectivul vizat și nu pot fi îndeplinite în alt mod misiunile primite. În cadrul metodei, un loc important îl ocupă mijloacele de foc cu ochire indirectă (aruncătoare de mine) sau teleghidate (rachete termodinamice).

Metoda respectivă se adoptă pentru distrugerea obiectivelor fixe, precum și a acelora aflate în mișcare (în special asupra aeronavelor și navelor).

Factorii ce determină adoptarea acestei metode sînt :

— imposibilitatea apropierii ori staționării comandoului terorist în zona obiectivului vizat, ca urmare a unor măsuri de securitate foarte severe instituite de organele de ordine ;

— protejarea elementelor teroriste față de ripostele forțelor de ordine ;

— nerealizarea prin alte metode sau procedee a scopului propus.

Această metodă de acțiune a fost luată în studiu, datorită faptului că în dotarea unor organizații teroriste se găsesc aruncătoare și rachete teleghidate, de diferite dimensiuni, care au o bătaie pînă la 15 km. Acestea pot fi mînuite uneori de un singur terorist, iar declanșarea este electronică.

C. ACȚIUNILE INDIRECTE (PSIHOLOGICE)

Acțiunile indirecte (psihologice) sînt actele de intimidare, influențare și amenințare cu violența săvîrșite de elementele specializate ale organizațiilor și grupărilor teroriste, prin lansarea premeditată de zvonuri, alarme false și apeluri telefonice, șantaj de natură să creeze stări de nesiguranță, derută și panică în rîndul unor personalități și grupuri politice, economice, sociale sau ale unei mase mari de persoane.

Acțiunea psihologică, ca formă principală de înfricoșare, capătă în ultimul timp o amploare tot mai mare, prin faptul că asigură un climat de nesiguranță numai prin amenințarea cu violența, fără a se folosi mijloace violente.

1. Amenințările sau cererile adresate, prin telefoane și scrisori anonime, diferitelor personalități politice.

Prin astfel de amenințări, exercitate atît direct asupra persoanei respective, cît și indirect asupra familiei acesteia, elementele teroriste caută să o determine să renunțe la o hotărîre ori la adoptarea unei măsuri care ar leza interesele organizației.

De exemplu, amenințarea telefonică, din 3 aprilie 1980, asupra lui Jean Foyer și Jacques Pidt, președintele și, respectiv, vicepreședintele Comisiei Legislative a Adunării Naționale din Franța.

S-a ajuns pînă acolo încît familiile unor polițiști au fost amenințate că vor suporta „consecințe", dacă respectivii nu se vor retrage din aparatul polițienesc.

2. Lansarea de alarme false.

Nenumăratele telefoane anonime care anunță „iminența" producerii unei explozii la diferite obiective au drept scop să oblige organele de ordine să ia anumite măsuri, mergîndu-se pînă la evacuarea anumitor clădiri sau săli.

Semnificativă în această direcție a fost „inflația" de alarme false la mai multe obiective din Paris.

— La 26 octombrie 1980, seara, teatrul Champs-Elysées, unde evolua un ansamblu albanez, a trebuit să fie evacuat, în urma unui telefon anonim care anunța iminența unei explozii ;

— La 27 octombrie 1980, a fost rîndul ziarului „Le Nouvel Economist" să intre în alertă ;

— La 28 octombrie 1980, în urma unui apel telefonic anonim, Bursa a fost evacuată, pentru ca, după puțin timp, Agenția France Presse și Clubul Mediteranean, aflate la circa 20 m, să fie, la rîndul lor, evacuate, datorită unor apeluri similare.

Toate aceste alarme false au avut un scop precis : crearea sentimentului că oricînd se poate produce o acțiune teroristă.

3. Preocupările teroriștilor pentru armele de nimicire în masă.

În ultimul timp, se profilează, ca o amenințare tot mai gravă la adresa securității și stabilității social-economice a statelor lumii, posibilitatea folosirii de către diversele organizații sau grupări teroriste, în cadrul acțiunilor lor, a armelor de nimicire în masă, respectiv arma bacteriologică și cea nucleară (substanțele chimice au intrat de mult în arsenalul acestora).

Intr-un apartament din Paris, situat pe strada Chaillot, nr. 41 bis, polițiile franceză și vest-germană au descoperit un minilaborator destinat întreținerii și dezvoltării unor culturi de bacterii a căror acțiune produce moartea persoanelor contaminate, în opt zile, prin paralizarea căilor respiratorii. În urma cercetărilor efectuate, s-a dovedit că apartamentul a fost închiriat de teroriști, în luna mai 1980.

Specialiștii au apreciat că laboratorul nu era unul de amatori, deoarece mediul de cultură se afla într-o retortă specială anaerobă (din care lipsea oxigenul molecular), ce a dus la aprecierea că nu poate fi singura în cauză.

Bacteria cultivată se numește „Clostridium botulinum", în fața căreia, în prezent, medicina este, practic, neputincioasă.

În apartament s-au mai găsit hîrtii dactilografiate cu referiri la patologia bacteriilor, publicații medicale cu privire la lupta împotriva infecțiilor bacteriene, o presă de imprimat acte false, pașapoarte, un clasor conținînd indicații asupra fabricării bombelor și un detonator de o construcție foarte complexă.

Cazurile prezentate nu încheie bogata și variata gamă a formelor, metodelor și procedeelor pe care le pot folosi organizațiile și grupările teroriste în acțiuni. Conducerile acestor organizații sînt în permanentă căutare de noi forme și metode de acțiune, de perfecționare a acestora.

CAPITOLUL III

Mutaţii survenite în evoluţia terorismului internaţional

Cazuistica acţiunilor teroriste şi consecinţele acestora relieafeză două aspecte : pe de o parte, implicaţiile care le au ele asupra ansamblului vieţii internaţionale, pe de altă parte, unele mutaţii survenite în activitatea organizaţiilor şi grupărilor teroriste.

Pe lîngă cunoaşterea amănunţită a formelor, metodelor şi procedeelor folosite de elementele teroriste în acţiuni, apare ca o necesitate obiectivă analiza principalelor mutaţii survenite în evoluţia terorismului internaţional, deoarece acestea conferă un grad ridicat de pericol acţiunilor întreprinse. Dintre mutaţiile survenite (pînă la apariţia prezentei lucrări), trebuie să fie menţionate cele mai semnificative.

1. Accentuarea colaborării dintre organizaţiile şi grupările teroriste de diferite nuanţe.

Cooperarea dintre organizaţiile teroriste, acţiunea unei organizaţii în folosul alteia au drept scop derutarea organelor de poliţie şi, în acelaşi timp, le asigură, de regulă, reuşita.

În ultimul timp, se observă o intensificare a legăturilor de cooperare internaţională între principalele organizaţii şi grupări teroriste, ca : „Armata roşie japoneză", „Brigăzile roşii", „Armata republicană irlandeză" etc., fapt ce conferă acţiunilor întreprinse un grad sporit de periculozitate.

La întîlnirile periodice dintre aceste organizaţii, printre altele, s-au hotărît :

— unificarea şi cooperarea forţelor teroriste sub denumirea de „Uniunea internaţională a terorismului", folosindu-se denumirea „revoluţionară" de „Frontul unificat al revoluţiei mondiale" ;

— constituirea unor comandouri mixte pentru comiterea unor acţiuni de răsunet ;

— crearea de depozite clandestine în diferite ţări şi zone.

Pe teritoriul Franţei a fost creat „Centrul european al terorismului" de către unele dintre cele mai periculoase grupări ce există în ţările Europei occidentale, între care un rol decisiv l-au avut „Brigăzile roşii".

În cadrul legăturilor dintre organizaţiile teroriste s-a ajuns la schimburi de arme, domicilii (refugii) conspirate şi documente dintre cele mai diverse, inclusiv de identitate.

> Terorista vest-germană, Elisabeth von Pyck, ucisă, la 4 mai 1978, într-o confruntare cu poliţia vest-germană, poseda, ca act de identitate, un buletin italian, identic cu cele descoperite ulterior asupra mai multor terorişti italieni. Asemenea documente de identitate au fost descoperite şi asupra unor terorişti din Franţa şi Spania.
>
> În primăvara anului 1979, „Brigăzile roşii" au achiziţionat, de la mai mulţi traficanţi de arme din Nisa, 80 de mitraliere, 50 dintre ele fiind, apoi, vîndute teroriştilor spanioli.

Sînt date certe care atestă existenţa unor legături stabile între organizaţiile teroriste din Europa, Orientul Mijlociu şi Asia. Există legături strînse între catalanii spanioli şi francezi, între bascii francezi şi formaţiunea teroristă „E.T.A.". În felul acesta, comandourile au de multe ori componenţă multinaţională (terorişti arabi, vest-germani, japonezi etc.).

Pe teritoriul anumitor state, ca : Olanda, R. F. Germania, Anglia, Italia, sînt constituite puncte de sprijin ale unor organizaţii teroriste.

2. Legătura tot mai strînsă dintre organizaţiile şi grupările teroriste pe de o parte, şi infractorii de drept comun pe de altă parte.

În unele ţări, ca : Japonia, R. F. Germania, Suedia, Olanda, Italia etc., organizaţiile teroriste intră în contact cu infractorii de drept comun (ucigaşi de meserie, spărgători de bănci, falsificatori, specialişti în mînuirea şi folosirea explozivilor) pe care îi folosesc numai pentru o acţiune anume. Însă este ca-

racteristic faptul că infractorii de drept comun își limitează cooperarea cu elementele teroriste, deoarece consideră că se expun inutil riscului de a fi arestați de poliție.

Astfel, în Spania, infractorii de drept comun participă la traficul de armament în beneficiul teroriștilor ; în Suedia, infractorii de drept comun sînt folosiți pentru furtul explozivilor ; în Olanda, relațiile dintre teroriști și ceilalți infractori se evidențiază în domeniul cumpărării de armament ; în Argentina, infractorii de drept comun sînt folosiți pentru furtul de arme și realizarea unor anumite acțiuni (devierea circulației pentru a facilita o răpire).

Totodată, în acțiunile pe care le comit, infractorii de drept comun sînt influențați și chiar inspirați de formele și metodele de acțiune ale teroriștilor. În Elveția, grupuri mici de infractori vin din Italia (Milano, Torino, Roma), folosind autoturisme „Alfa-Romeo" sau calea ferată, și comit hold-up-uri, apoi părăsesc în grabă această țară, trecînd din nou în Italia. Inainte de a acționa, își aleg cu grijă obiectivul, îl studiază cîteva zile. Pentru reușita acțiunii, infractorii folosesc nume și pașapoarte false, autoturisme furate cu numere de înmatriculare false.

Aceleași metode sînt folosite și de infractorii care acționează în Luxemburg. Aceștia vin din Italia, R. F. Germania și Franța (orașele Lille și Lyon), terorizînd, în special, localurile de noapte.

Și pentru bandele de infractori ce acționează în unele țări din Africa sînt caracteristice aceste acțiuni. În Republica Mali, la Bamako, vin infractori din Mauritania, Volta Superioară, Coasta de Fildeș, Senegal și Nigeria care, după ce comit spargeri, jafuri sau tîlhării, se retrag în țările de proveniență.

În Italia au avut loc contacte între teroriști și infractorii de drept comun în închisori, cu ocazia detenției. În această țară, ca și în Spania dealtfel, se acordă sprijin reciproc în realizarea atacurilor cu mînă armată și pentru tăinuirea ori transferul fondurilor provenite din plata răscumpărărilor în cazurile de răpiri.

3. Intensificarea activității neonaziste, a activității unor cercuri reacționare, fasciste, revanșarde, naționalist-iredentiste și șovine.

În mod deosebit, reține atenția faptul că într-o serie de țări are loc o reactivare a cercurilor reacționare, neofasciste, naționalist-iredentiste și șovine care încearcă să învenineze atmosfera politică internațională, să propage spiritul de violență și cel revanșard. În special în Italia, Spania și Portugalia, aceste cercuri și-au intensificat acțiunile cu caracter terorist, îndreptate, îndeosebi, împotriva instituțiilor democratice și a personalităților cu vederi progresiste.

> Întreaga lume a fost zguduită de atentatul — cu caracter terorist — comis de elemente fasciste, la 2 august 1980, în gara centrală din Bologna, în urma căruia și-au pierdut viața 83 de persoane și alte zeci au fost rănite.

Tot mai frecvent, acțiunile neonaziste sînt îmbrățișate de tineri care se dedau la acte cu urmări deosebite.

> Atacul comis cu arme de foc asupra sediului Partidului Socialist din München, de la sfîrșitul lui martie 1979, precum și planurile, descoperite la timp de poliție, care vizau răpirea lui Willy Brandt, au fost organizate de elemente tinere, aparținînd de grupările de extremă dreapta.

4. Apariția unor noi grupări cu orientări extremiste, care recurg la mijloace teroriste pentru realizarea intereselor proprii.

În unele țări, au apărut noi grupări cu orientări extremiste, ca : „Autonomia muncitorească" în Italia, „Martie negru" în țări din Orientul Mijlociu, „Uniunea turco-islamică" în Turcia etc. Pentru realizarea intereselor proprii, respectiv susținerea ideologiei lor, acestea recurg la forme și metode de acțiune teroristă, practicate de organizațiile și grupările „tradiționale".

5. **Adoptarea de către unele grupări religioase a metodelor teroriste.**

Unele secte religioase, căutînd să-și impună propriile lor concepții, adoptă forme teroriste de acțiune, îndoctrinîndu-și în mod fanatic membrii.

Datorită fanatismului religios, membrii grupării „Frații musulmani" au comis acte teroriste deosebit de grave, așa cum a fost masacrul de la Școala de artilerie din Alep (Siria).

Secta religioasă „Anand marg" (Drumul fericirii) din India s-a făcut vinovată de asasinarea atașatului indian în Australia și de rănirea mai multor funcționari indieni în diferite țări. Tot această sectă a amenințat diplomații indieni din 11 țări.

Pretinsa grupare religioasă „Divine-Light-Zentrum", fondată în Elveția de un călugăr indian, și-a dobîndit un trist renume. Relativ recent, s-a dedat la atentate, inclusiv împotriva unor reprezentanți guvernamentali, folosind, în acest scop, ciocolată umplută cu cianură de potasiu și alte otrăvuri.

Membrii sectei autointitulate „Biserica de unificare", răspîndiți în S.U.A. și unele landuri vest-germane, practică traficul cu arme.

6. **Reorientarea teroriștilor spre acele obiective a căror strategie de apărare înregistrează unele puncte vulnerabile.**

Aceste obiective sînt dispuse pe mari întinderi, iar paza lor se execută mai greu. Astfel de obiective sînt : conducte pentru transportul produselor petroliere, rafinării, platforme maritime de foraj petrolier, diguri, centrale electrice, centre de comunicație și transport.

Nu este nici o exagerare dacă specialiștii în materie, avînd în vedere amploarea terorismului, trag concluzia că, în viitor, unele țări ar putea să încline spre folosirea unor organizații teroriste pentru a promova o politică proprie și nu exclud nici posibilitatea ca terorismul să devină o formă acceptată de purtare a unor războaie locale.

CAPITOLUL IV

Concluzii și învățăminte pentru activitatea antiteroristă a organelor și formațiunilor Ministerului de Interne

Avînd în vedere organizarea și pregătirea acțiunilor teroriste, formele, metodele și procedeele de bază ale actelor teroriste, mutațiile survenite în evoluția terorismului internațional, precum și faptul că țara noastră este vizată de unele organizații teroriste, organele și formațiunile Ministerului de Interne desprind concluzii și învățăminte al căror deziderat îl constituie executarea ireproșabilă a ordinelor comandantului suprem ca, pe teritoriul Republicii Socialiste România, să nu se comită nici un act terorist.

1. **Necesitatea înțelegerii și respectării cadrului organizatoric și concepției de luptă antiteroristă.**

a) **Reglementări.**

Pentru prevenirea, neutralizarea și lichidarea oricăror acțiuni teroriste pe teritoriul Republicii Socialiste România, a fost instituit cadrul organizatoric corespunzător realizării acestui deziderat și concepția de luptă antiteroristă.

Potrivit prevederilor actelor normative care reglementează activitatea antiteroristă pe teritoriul patriei noastre, *combaterea terorismului este o sarcină prioritară a tuturor organelor și formațiunilor Ministerului de Interne.*

Departamentul securității statului, Inspectoratul general al miliției, Comandamentul trupelor de securitate, Direcția pentru pașapoarte, evidența străinilor și controlul trecerii frontierei, inspectoratele județene ale Ministerului de Interne, precum și celelalte organe și formațiuni ale Ministerului de Interne răspund de organizarea și executarea măsurilor de combatere a actelor teroriste.

b) Condiţii necesare prevenirii şi contracarării oricăror acţiuni teroriste.

Toate organele menţionate şi unităţile lor subordonate au obligaţia ca, potrivit competenţelor ce le revin în sectoarele lor de responsabilitate, să prevină şi să contracareze orice acţiuni teroriste, asigurînd :

— cunoaşterea planurilor organizaţiilor, grupărilor şi elementelor teroriste cu privire la ţara noastră ;

— paza şi securitatea persoanelor şi obiectivelor care sînt sau pot fi în atenţia organizaţiilor, grupărilor şi elementelor teroriste ;

— contracararea tentativelor de răpiri ori sechestrări de persoane prin metode şi mijloace teroriste ;

— prevenirea deturnărilor sau distrugerilor de aeronave, nave şi alte mijloace de transport ;

— împiedicarea introducerii ilegale, pe teritoriul ţării noastre, de armament, muniţii, explozivi, substanţe toxice de luptă, radioactive şi stupefiante ;

— prevenirea evaziunilor, prin folosirea unor metode şi mijloace teroriste, precum şi a pătrunderii în ţară a persoanelor declarate indezirabile ori date în consemn ;

— împiedicarea creării de puncte de sprijin pe teritoriul ţării noastre de către organizaţiile, grupările şi elementele teroriste ;

— asigurarea securităţii persoanelor şi menţinerea ordinii publice în incinta aerogărilor şi porturilor ori în alte locuri şi medii unde s-ar putea organiza sau întreprinde acţiuni teroriste.

2. Necesitatea unei activităţi deosebite de selecţie, instruire şi dirijare a reţelei informative antiteroriste.

a) Selecţia reţelei informative.

Reţeaua informativă folosită în lucrarea elementelor teroriste trebuie :

— să fie selecţionată din rîndul celor mai buni informatori cu experienţă şi verificaţi în activitatea informativ-operativă ;

— să dispună de posibilităţi care să-i permită să se afle cît mai mult timp în anturajul elementelor urmărite ;

— să cunoască limbi străine, pentru ca în anturajele în care se află să poată descifra activitatea ce se preconizează.

b) Instruirea reţelei informative.

Dat fiind faptul că elementele teroriste care sînt lucrate informativ de către organele specializate dispun de o pregătire informativă specială, se impune ca reţeaua informativă să fie instruită în mod temeinic, acordîndu-se atenţie oricăror amănunte. Această problemă trebuie privită cu maximă răspundere, întrucît se cunoaşte, din cazuistica internaţională, că datorită unor greşeli comise în conduita informatorilor, unii dintre ei au fost descoperiţi de către terorişti şi chiar lichidaţi.

Întrucît combaterea terorismului este o sarcină prioritară a tuturor organelor Ministerului de Interne şi are drept scop zădărnicirea oricăror acţiuni teroriste îndreptate împotriva Republicii Socialiste România, întregul potenţial informativ al Ministerului de Interne va fi instruit cu sarcini antiteroriste.

Această sarcină constituie o componentă de bază a concepţiei de luptă antiteroristă a organelor noastre, iar pentru realizarea ei se cere din partea tuturor cadrelor înţelegerea în profunzime a pericolului terorismului, analizarea temeinică şi permanentă a situaţiei operative din sectoarele de responsabilitate şi instruirea calificată a fiecărui informator şi colaborator pentru a furniza informaţii pe profil antiterorist din locurile şi mediile unde pot apărea elemente teroriste.

O atenţie deosebită trebuie să se acorde *interceptării planurilor şi neutralizării activităţii ostile desfăşurate pe teritoriul ţării noastre de organizaţia extremistă „Fraţii musulmani"*, în acest scop impunîndu-se :

— identificarea membrilor şi simpatizanţilor acestei organizaţii, prin organizarea temeinică a supravegherii informative în locuri, medii şi obiective frecventate de persoane de religie musulmană, în rîndul comercianţilor, marinarilor, turiştilor, ziariştilor şi al altor categorii de străini veniţi în ţara noastră din state cu religie islamică ;

— depistarea canalelor de legătură ;

— cunoaşterea activităţii liderilor şi a altor persoane cu influenţă din rîndul membrilor acestei organizaţii aflaţi în ţara noastră ;

— executarea unui control riguros la frontieră asupra elementelor, date în consemn, aderate la organizaţia „Fraţii mu-

sulmani", pentru a se preveni introducerea în țară de armament, muniții, explozivi și materiale de propagandă.

c) Dirijarea rețelei informative.

În funcție de momentele operative care apar în cadrul urmăririi elementelor teroriste, este necesar să se conceapă și, prin dirijarea rețelei informative, să se realizeze :
— combinații și legende informative, pentru ca teroriștii să fie determinați să-și dezvăluie planurile de acțiune și legăturile ;
— dezinformarea, derutarea, crearea discordiei în rîndul lor, pentru a-i pune în imposibilitate de a acționa ;
— manevre de forțe și mijloace, la obiectivele vizate, în scopul descurajării lor.

3. Necesitatea identificării și urmăririi elementelor teroriste ce pătrund în țara noastră și a finalizării cazurilor.

Identificarea elementelor teroriste ce pătrund pe teritoriul țării noastre și urmărirea acțiunilor pe care preconizează să le comită constituie probleme deosebite, date fiind măsurile întreprinse de aceștia în secret, și nu pot fi rezolvate decît printr-o muncă informativă organizată, neîntreruptă, tenace, însoțită de acțiuni hotărîte. Asupra elementelor cunoscute că au sosit cu intenții de a comite acțiuni teroriste pe teritoriul Republicii Socialiste România trebuie să se acționeze, în principal, prin :

a) Supravegherea informativă.

Cuprinde toate categoriile de persoane suspecte de acțiuni teroriste, locurile și mediile frecventate de ele, precum și zonele obiectivelor ce le vizează.

Se impune să se acorde o atenție sporită supravegherii informative în mediile și locurile unde sînt concentrați studenți străini, diplomați acreditați în țara noastră, comercianți, ziariști, turiști etc., precum și în zona unor obiective vizate de către teroriști (ambasade, consulate, reședințe ale unor diplomați etc.). Ofițerii care deservesc obiective economice vor acorda atenție specialiștilor străini, precum și unor obiective importante din domeniul cercetării și exploatării energiei nucleare, produselor chimice și toxice, industriei de apărare.

Supravegherea informativă se realizează prin :
— rețeaua informativă (prezentată la punctul 2) ;
— filajul executat încă de la intrarea prin punctul de frontieră a elementelor teroriste și, de la caz la caz, menținut pe tot timpul șederii lor în țară ;
— percheziţiile secrete executate, în majoritatea cazurilor, atît în momentul intrării în țară a persoanelor cunoscute ca suspecte de acțiuni teroriste, cît și pe parcursul șederii lor, la locurile unde sînt cazate sau în autoturismele folosite de ele, pentru a se stabili dacă posedă armament, muniții, explozivi ori alte materiale care ajută la confecționarea bombelor artizanale. În executarea acestor percheziții un rol important îl au specialiștii în pirotehnie atît pentru depistarea materialelor menționate, cît și pentru prevenirea unor accidente provocate de eventualele capcane explozive folosite de teroriști ;
— alte mijloace tehnico-operative ale muncii informative.

b) Coordonarea tuturor activităților antiteroriste (cooperarea unităților ce le desfășoară).

Măsurile de prevenire și combatere a acțiunilor teroriste nu pot fi desfășurate izolat. În acest sens se impune, ca o necesitate obiectivă, coordonarea activităților tuturor organelor, unităților și formațiunilor Ministerului de Interne și ale altor organe de stat și obștești care execută în comun acțiuni de combatere a terorismului.

În organizarea și menținerea unei eficiente cooperări, trebuie să se țină seama de :
— informarea reciprocă cu datele ce se cunosc despre organizațiile și elementele teroriste, necesare pentru însușirea completă a misiunii ;
— precizarea misiunilor ce revin fiecărui participant în cadrul cooperării, și anume : obiective concrete de îndeplinit, termene, forțe și mijloace la dispoziție, variante de acțiune și răspunderi concrete ;
— oportunitatea și suplețea în stabilirea altor măsuri care interesează pe toți participanții ;
— claritatea în stabilirea sarcinilor pentru înțelegerea în profunzime a misiunilor ;
— discernămîntul în alegerea procedeelor și metodelor de acțiune, funcție de evoluția situației operative ;
— continuitatea în coordonarea și desfășurarea acțiunilor ;

— inițiativa creatoare și fermitatea în executarea sarcinilor inițiale și a celor rezultate din analiza situației operative pe parcurs ;

— legătura permanentă și eficientă între participanții la cooperare, cu păstrarea deplină a conspirativității și compartimentării muncii ;

— competențele cuprinse în Ordinul ministrului de interne nr. 001370/1978, care stabilește că *Unitatea specială de luptă antiteroristă, ca unitate de profil, coordonează și îndrumă realizarea măsurilor de cooperare pe linie antiteroristă, între unitățile și formațiunile Ministerului de Interne*, iar *comandamentele de armă, unitățile centrale și teritoriale au obligația să acorde sprijin permanent și operativ acesteia și compartimentelor corespondente din inspectoratele județene ale Ministerului de Interne în îndeplinirea sarcinilor ce le revin și să rezolve cu prioritate și competență problemele privind combaterea terorismului.*

c) **Finalizarea cazurilor cu măsuri adecvate.**

În finalizarea cazurilor privind elementele teroriste, trebuie să se acționeze cu măsuri adecvate, cum sînt :

— întreruperea șederii în țară și declararea ca persoane indezirabile ;

— contactarea, de către organele de securitate, a acestor elemente, pe parcursul șederii lor în țară, în scopul de a fi influențate să nu acționeze și de a fi invitate să părăsească țara. Asemenea persoane vor rămîne însă în consemn, întrucît practica a demonstrat că multe dintre ele au revenit la frontieră, folosind documente și identități false.

Cunoscîndu-se formele, metodele și procedeele folosite de organizațiile și grupările teroriste în acțiuni, se impune din partea tuturor cadrelor angrenate în sistemul național de apărare antiteroristă însușirea și transpunerea în practică a ordinelor, instrucțiunilor și dispozițiilor care reglementează activitatea antiteroristă pe teritoriul patriei noastre.

Toate măsurile și acțiunile de prevenire și intervenție să fie pregătite minuțios, pe bază de planuri reale, viabile. În organizarea măsurilor de pază și apărare antiteroristă la obiectivele aflate în responsabilitate, trebuie să se înlăture rutina și șablonismul. Se impun o pregătire temeinică de specialitate a cadrelor destinate controlului antiterorist și anti-

deturnare, menținerea permanentă a vigilenței și responsabilității în activitatea practică, formarea unei înalte conștiințe profesionale.

Este necesar să se acorde mai multă atenție pe planul inteligenței profesionale, pentru a se putea preveni acțiunile teroriste : să se execute manevre în funcție de evoluția situației operative, uneori acestea trebuind să fie dislocate, alteori, în mod demonstrativ, justificate în fiecare caz de veridicitatea informațiilor, natura situației operative și prezența în țară a elementelor teroriste sau a celor pretabile să comită acțiuni teroriste.

Întregul aparat specializat pe profilul activității antiteroriste trebuie să-și conjuge eforturile pentru transpunerea în viață a ordinelor conducerii Departamentului securității statului, pentru executarea ireproșabilă a misiunilor încredințate.

70

Redactor : lt. col. ENACHE PASCALE
Tehnoredactor : RADU STOIAN
Corector : plut. CÂRSTOIU DAN

Comanda nr. 51.276 Dat la cules : 16.09.1981
R.M. nr. 080 Bun de tipar : 29.04.1982
Lucrarea conţine 72 pagini.

71